

Csak a múltat ismerve épülhet a jövő!...

*„A magyar fájdalom és
összetartozás versei –
Trianon 100. ”*

*Válogatás Komárom Város Önkormányzata és az
Endresz Csoport Egyesület a Trianoni békediktátum aláírásának
és Komárom kettészakításának 100. évfordulójára kiírt
verspályázatára érkezett művekből*

2020. június 4.

*„A magyar fájdalom és
összetartozás versei –
Trianon 100. ”*

*Válogatás Komárom Város Önkormányzata és az
Endresz Csoport Egyesület a Trianoni békediktátum aláírásának
és Komárom kettészakításának 100. évfordulójára kiírt
verspályázatára érkezett művekből*

2020. június 4.

Tisztelt Olvasó!

Komárom egy város, mely a Duna két partján, két ország területén helyezkedik el. Településünket nem kímélte a XX. század. Az első világháborút lezáró trianoni békediktátum nem csupán a történelmi Magyarország testén, a Szent Korona országán ejtett mély, máig alig-alig gyógyuló sajnó sebet, de településünket is kettészakította, hogy a történelmi Komárom, Jókai vagy épp Lehár városa kis híján feloldódjon a szláv tengerben.

Az akkori Dél-Komárom vezetésének és a magyar kormánynak szinte a semmiből kellett egy új kisvárost építenie. Hogy ez a felmérhetetlen szellemi-lelki és persze fizikai munka elvégeztetett, a nemzet erejének, megújulásra való képességének, az összefogásnak, a hitnek és a szeretetnek a diadala. Mi, kései utódok szinte fel sem tudjuk mérni azt a teremtő alkotást, amely az akkori évek, évtizedek Magyarországon zajlott.

Trianonnal felbomlott Komárom hagyományos gazdasági-társadalmi szövete, barátságok, szerelmek, rokon kapcsolatok, és közel egy évszázadnak kellett eltelnie ahhoz, hogy újra egy városként tudjunk gondolni szeretett településünkre, hogy a közfelfogás szerint újra a nemzettest elidegeníthetetlen része legyen a sokat szenvedett határon túli, felvidéki magyarság.

Köszönöm az Endresz Csoportt immár több, mint egy évtizedes fáradhatatlan múltfeltáró, hagyományörző szolgálatát, melynek minden tevékenysége arra irányul, hogy a következő generációk minél inkább megismerhessék történelmünk sokáig elhallgatott, eltagadott, elhazudott tényeit.

E kötet borítóján a következő mottó olvasható: „Csak a múltat ismerve épülhet a jövő!... Hiszem, hogy „A magyar fájdalom és összetartozás versei –Trianon 100. ” című összeállítás egy olyan kötet, mely segít közös múltunk megismerésében, hogy egy olyan jövő épülhessen, melyben valamennyi magyar tisztában van a nemzet Európán belül betöltött szerepével, történelmi gyökereivel és lehetőségeivel.

Forgassuk minél többet e könyv lapjait, merítkezzünk meg a költemények gondolatiságában, hiszen magyarnak és ezen belül komárominak is lenni különös kiváltság, nem csak lehetőség, hanem felelősség is egyben. Éppen ezért - bár az átélt, megélt sorsokon változtatni már nem tudunk-, de emlékeznünk és emlékeztetnünk mindannyiunk közös felelőssége és kötelessége is egyben.

Komárom, 2020. 05. 11.

Tisztelettel:

Dr. Molnár Attila
polgármester

Álmodni mertünk..

Endresz György – egyesületünk névadója - pilóta társa Magyar Sándor Álmodni mertünk címmel könyvet írt az 1931. évi dicsőséges magyar óceánrepülésről, mellyel a Trianoni békediktátum igazságtalanságára több világcsúccsal és hatalmas sajtóvisszhanggal hívták fel a világ figyelmét. Repülőgépük neve *Justice for Hungary* volt.

Mi is mertünk álmodni. Azt álmodtuk, hogy egy irodalmi pályázattal ösztönözhetjük új versek születését, középiskolás fiatalokat, amatőr és profi költőket: írják meg Trianonnal kapcsolatos gondolataikat, érzéseiket vers formában a 100. évfordulóra. Elképzelésünket erkölcsileg és anyagilag is támogatta a kettészakított város, Komárom Város Önkormányzata, polgármestere. Trianon emlékezete ebben a városban mindig picit más: mélyebb, elevenebb, hétköznapiakba ágyazottabb..

Álmodni sem mertük, 273 vers érkezett a világ minden pontjáról. Páratlan élményt jelentett az összes mű végigolvasása, a szerzők felkészültsége, lelkesedése, az általuk megfogalmazott szívből jövő érzések, gondolatok. Lélekemelő volt az a szeretet is, ahogy a zsűri tagjai minden verset „megsimogattak”, ízlelgettek, komoly alkotásként kezelték és így is bíráltak. Mindegyik tartalmaz értéket, értékes gondolatot részben vagy egészben, a most nem publikált versek is. Célunk teljesült, sok olyan alkotás született, mely e pályázat nélkül talán soha nem jött volna létre. Ezek a versek most már az eredményhirdetéstől, helyezéstől függetlenül is elindulnak önálló útjukra. Jelentős részük elhangzik ezután a Kárpát-medence különböző pontjain június 4-én, most és az elkövetkező években, új impulzusként a trianoni verskörben.

A pályázat igazi értéke azonban az, hogy minden megszületett verset az alkotója útnak indított. Minden megszületett vers már valakihez odaért: szülőhöz, barátához, tanárhoz, a zsűrihez, és most már elindul e kötetben saját útjára olvasóról olvasóra is..

Arlett Tamás
elnök
Endresz Csoport

*Költőknek útravalóul,
gondolatok a zsűri
tagjaitól...*

Az ifjú költők, verset írók erkölcsi erénye:

Magában a témaválasztás - TRIANON egy fejlett, világos, mélyreható világlátást igényel. Hazaszeretet, nemzettisztelet, az országot tisztelő, féltő, a magyar ember humánus létét szeretettel ölelő érett hozzáállásra, költői emelkedettségre van szüksége a versírónak. Ez az ifjú nemzedék pedig mindezzel rendelkezik. Isten alkotó energiája és áldása adjon erőt munkájukhoz.

Boráros Imre

Kossuth-díjas színművész, a Zsűri elnöke

A trianoni verseskötetbe...

Verset olvasok. Sok verset, jót, még jobbat. Örülök. Örülök, mert némelyikben őszinte hazaszeretetet érzek, elő-elő bújik belőlük a „magyar lélek”. Közben emlékek tolnak fel bennem. Eszembe jut anyám testvére – a keresztanyám –, aki már születésekor nagy bűnt követett el. Akkorát, hogy el kellett hagynia a szülőföldjét, ugyanis magyarnak született. Igaz, ez nem 1920-ban történt, hanem 1947-ben, de ez is a „békekötés” egyik következménye volt. Beneš úr igyekezett elérni, hogy mesterségesen létrehozott országa „nemzetállam” legyen (amely már nem létezik, mint ahogyan Jugoszlávia, sőt a Szovjetunió sem).

Keresztanyám segítségével 12 éves koromban végre eljutottam Budapestre. Még azt is elintézte, hogy részt vehessek egy úttörőknek szervezett hajókiránduláson Visegrádra. A gyerekek között én voltam a „csoda”! Én, a „külföldi”. „Mondj valamit csehszlovákiaiul” – kérték. A legmeglepőbb kérdés azonban ez volt: „Honnan tudsz ilyen jól magyarul?”

Később, már felnőttkoromban is értek meglepetések. Pozsonyban „sprostý Mad’ar” (hülye magyar) voltam, mert valaki szerint szabálytalanul parkoltam (ugyanis Szlovákiában a rendszámából leolvasható a lakóhely). Budapesten pedig – vígszínházi vendégszereplésemkor – a Fradi–Slovan focimérkőzés után és a Fradi győzelmének örömeire kilyukasztották a „buta tót” autójának mind a négy kerekét, így nem tudtam az előadás után hazajönni.

Ez is, és még sok minden eszembe jutott. Az is, hogy az apósom öt államban élt, pedig ki sem mozdult a szülőfalujából.

Verset olvasok. Sok verset. Melyiket ajánljam, hogy a kötetbe kerüljön? Szívem-lelkem szerint mindet. Csak hát azt nem lehet. Vannak szabályok, tényezők, tehát válogatni kell. Pedig jóleső érzéssel vettem tudomásul, hogy a felnőtt versírók mellett sok-sok középiskolás is tudatosította, hogy a felvidéki Madách, Mikszáth, Mécs László, Tózsér Árpád, az erdélyi Reményik, Kányádi, Tamási Áron, vagy délvidéki Fehér Ferenc szintén magyarok, és nem bevándorlók, hanem őslakosok, ott születtek, ott volt hőn szeretett hazájuk. Az Úr odateremtette őket, s úgy érezték, hogy ott kell magyarként élni és meghalni.

Dráfi Mátyás

Jászai Mari-díjas színművész, érdemes művész, a TEÁTRUM, színházi polgári társulás, elnöke

Gondolatok az antológiához!

A magyar nemzet számára Trianon, örök, behegedhetetlen sebet okozott. Próbáljuk a mindennapjainkból kizárni, de lépten-nyomon szembejön velünk.

Ha átmegyünk a komáromi hídon, Jókai városában a vasútállomáson csak szlovákul lehet megértetned magad, s görbe szemmel néznek rád magyarságod miatt. Amikor átlépünk a mindnyájunk által hón szeretett Erdélybe, román zászlók tömkelege és köztéri padok román nemzeti színre festett színei hirdetik mindenki számára, hogy ami 1920-ig elképzelhetetlen volt, az bekövetkezett. Erdély nem magyar föld többé.

Ami megmaradt számunkra, az nem a területi, hanem a lelki egység. Azt nem veheti el tőlünk senki. Hazánk területét szétszabdalthatták, kívülről és sajnos belülről is mondhatják, hogy merjünk kicsik lenni, és hallgassunk, és maradjunk csak játékszerei Európa többi, nálunk szerencsésebb nemzetének. Nemzetünk mégis él, és megcsonkítva is erősödik.

Lélekben, hiszem és tudom, és hinni akarom, hogy nem lehet megtörni imádott nemzetemet. Országhatárokon túl repül és egységes marad. Akik számára fontos a magyar haza, anyanyelvünk, végtelen gazdag és értékes kultúránk, azok az emberek, ha nem is ismerik név szerint egymást, de egyként gondolkodnak, egy célért küzdve nevelik gyermekeiket és küzdenek a mindennapokban.

Szívből jövő örömmel olvastam a Trianon verspályázatra beküldött költeményeket. Ha valaki beleolvas, netán végig is olvassa ezeket a költeményeket, lelki hullámvasúton érezheti magát. Fájdalom és öröm, reménytelenség és remény önti el az olvasót.

Köszönet és hála mindazoknak, akik készíttetés érezték arra, hogy erre a szomorú évfordulóra kiírjanak egy verspályázatot, köszönet és hála mindazoknak, akik tollat ragadtak, és értékes gondolataikat papírra vetették, és köszönet és hála mindazoknak, akik lehetővé tették, hogy ez az antológia mindenki számára hozzáférhetővé váljon, és lelki épülésünkre, hazafiságunk megerősítésére szolgáljon.

Olvassunk, dolgozzunk becsületesen a magunk területén, építsünk hazafias, keresztény közösségeket, és imádkozzunk szüntelenül magyar nemzetünkért!

Záró gondolatként idézem egyik költőóriásunk gondolatait:

„...Én dolgozni akarok. Elegendő
harc, hogy a multat be kell vallani.
A Dunának, mely mult, jelen s jövőendő,
egymást ölelik lágy hullámai.
A harcot, amelyet őseink vívtak,
békévé oldja az emlékezés,
s rendezni végre közös dolgainkat,
ez a mi munkánk; és nem is kevés.”

(József Attila: A Dunánál)

Egyed Gábor
tanár, cserkészvezető

Az emlékezés kötelessége

Vannak kimondatlan gesztusok, szavak, tettek, amik magyarrá teszik a nemzethez tartozókat. Közös nyelv, egyazon kultúra ma már kevés: annak elfogadása is szükséges. Mert könnyű ma pl. svájcinak lenni, de 350 éven át, 1291-től a vesztfáliai békéig a legnehezebb sorsot jelentette. Ma magyarnak lenni ismét sors vállalását, áldozathozatalt jelent. Megkönnyezni a Himnuszt, rászólni a felvidéki magyart leszlovákozóra, kitenni a nemzeti zászlót, népmesét olvasni a gyermeknek, aztán magyar iskolába íratni – ez az a bizonyos elfogadott kultúra. És ennek a kultúrának az alapvetése, törésvonala Trianon. Lehet ugyanis valaki bármennyire művelt vagy gazdag, akármilyen párthoz, csoporthoz tartozó, ha Trianon nem fáj neki, nem magyar. A századik évforduló erre ébreszt rá bennünket, ha már a tragédia katartikus megélése, kibeszélése sajnos elmarad.

Erre gondoltam akkor, amikor a pályázatra küldött verseket olvastam. Bevallom, eleve az elküldött művek száma volt meglepően magas, pontosabban én voltam kishitű. Szégyelltem is magam, hogy – igaz, sokszor kinevetett, lesajnált – magyartanárként nem hittem a sikerben. A siker pedig nemcsak a beküldött versek számát, hanem tartalmát is jelentette, mert az emlékezés, a gyász és a történelmi távlatban bölcs tapasztalattá szelídült egykori harag uralkodott bennük, és nem a gyűlölet, az acsarkodás. Emlékezés, amit ha elmulaszt az ember, elveszíti családjával, szülőföldjével az őt éltető kapcsolatot. Összességében megmutatták ezek a versek, hogy a magyarság értékrendjében is magyar részében ott vannak azok a nemzeti sorskérdések, amelyek fundamentumát, nemzeti minimumát jelenthetik egy bölcsőbb, megújuló Magyarországnak. Köszönet érte.

Oláh Kálmán

Pro Urbe díjas tanár

„A béke legyen a híd, mely köztünk áll, vezessen át majd egymáshoz minden szomszédot...”

„Trianon! Ezer és ezer gondolatot ébresztő szó, mely a kettészakított Komárom szülöttjeként különleges tartalommal bír számomra, de én leginkább a Fehérlaposok című Másik Lehellel közösen írt rockoperánk záró dalának sorával tudnám megfogalmazni érzéseimet vele kapcsolatban a 100. évfordulóra készült antológia kapcsán. Trianon! Művészi alkotásokon, szerzői munkákon keresztül többször is keresztezte utamat, és úgy gondolom még későbbiekben is tartogat még számomra feladatokat.

Nagyon szépen köszönöm a megtisztelő felkérést! Óriási élményeket szereztem, nagyszerű szerzők kiváló munkáit ismerhettem meg korosztályoktól függetlenül. Nagyon nehéz volt a feladat, hiszen egytől egyig figyelemreméltó alkotásokról volt szó egy teljes mértékben szubjektív műfajban. Hiszen ha Nekem vagy Másnak valamely alkotás nem tetszik, attól még az lehet nagyon jó, és meg is kell ismerni. Ahányszor újraolvastam őket mindig újabb és újabb sorrendet, kiválasztást tudtam volna tenni, de most így döntöttem. Minden pályázó megérdemelné, hogy a nagyközönség is megismerje verseit, s biztatom is a pályázókat a további szerzői munkákra! Köszönet illeti a szervezőket a nagyszerű ötletért és a megtisztelő felkérésért!

Vizeli Csaba

a Magyarock Dalszínház vezetője

*A magyar fájdalom és
összetartozás versei*

Albert Ferenc

Szép vagy hazám

Szép vagy hazám, gyönyörű szép,
gyöngyös-pártát varrt rád az ég.
Lombkoronád őrzik bércek,
hegyeidben kincsek érnek.

Duna, Tisza, Dráva, Száva,
Körösöknek három ága,
öntözz vetést, száraz sziket!
Dajkálj magvat, fakassz rügyet!

Maros vize, Oltnak habja,
kincses Erdély földjét mossa.
Felvidékünk, Délvidékünk;
hittel remélj vértestvérünk.

Szép vagy hazám, gyönyörű szép!
Mégis megcsalt ó, a nagy ég.
Szépségednek csillogása
sodort szörnyű pusztulásba.

Refrén:

Számító hiénák tépték szét e nemzetet,
lencsén hizlalt bérencek, várva lesték végzeted.
Se ég se föld a világon, ily szörnyűséget nem látott,
Jó Uram, ó Istenem, Trianonra sújtsdon átkod!
Trianon, Trianon égbe vésheted:
Kárpátok szívéből ki nem tépheted
soha, de soha a magyar gyökeret.

Ambrus Kincsó

Csapások kora

Egy nap két csapás, biztosan velem történik ez?

Engem senki nem tanított arra: ezeket hogy kell elviselni.
Senki nem mondta meg, hogy kell a dolgokon tovább lépni.
Senki nem tudatta velem, hogy kell a fájdalommal együtt élni.
Senki nem mondta, hogy kell a problémákon túljutni.

Senki nem tanított arra, hogyan kell küzdeni.
Senki nem mondta meg, hogy szabad-e érezni.
Senki nem mondta, hogyan kell a boldogságot tettetni.
Senki nem tanított arra, hogyan lehet boldognak lenni.

Kell-e egyáltalán a boldogságot tettetni?
Senki nem szólt rám: ezt nem így kell csinálni.
Senki nem morgott rám, hogy másképp kell hibázni.
Senki nem tudatta azt, hogy rám egy ilyen élet vár.
Mai napig nem értem, miért pont énreám.

Az én lelkem nem erős... egyenesen gyenge.
Nekem senki nem tartott órát arról, mi az, ami jó.
Nekem az élet tartott órát arról, ami nem jó.
Megtanított túrni, villámok közt lenni.

De mégis meddig tűrjem, ki és mit akar tőlem?
Miért nem lehet egy sikeres életem úgy, ahogyan az elmémben...

Gyengülök, merülök... szívben, fejben rezdülök.

Meddig kell még túrnöm a bút a hátamon?
Csak adjatok választ, s addig tűröm, amíg nem enged szabadon!

Mindegy már, ahhoz képest, amennyi fájdalmat eddig megéltem.
Egyszer úgyis úgy hozza a sors, hogy a sikert is megélem.

Valami ok biztos van, hiszen még most is élek,
Hiszem, hogy a dolgok mindig okkal történnek.

Szeretném visszafordítani az egész életem...
Szeretném újra kezdeni az egész életem!

Szeretnék újra csecsemő lenni, s csak rúgni egyet, ha baj van!
Egy kéznyújtásra ölbe kerülni, s etetve lenni, mint hajdan.
Szeretnék újra felhőtlenül boldog lenni!
A boldogság korával együtt repülni,
A boldogság szívével újra dobogni,

A boldogság hangját mindig hallani,
A boldogság útját örökkön járni!

Eljön az az időszak, amikor jó lesz minden,
Igen, én bízom ebben:
Egy jobb élet vár reám.

Balogh Attila Károly

Trianon

Tévedés volt Reménykedni némán
Inteni csendben A holnapi szélnek
Napról napra árnyékba bújva
Ontani könnyek tengerét
Népünk fekete éjjelén

Balogh Attila Károly

Elmondanám...

Szeretnék néha sólyom lenni
Szántani az eget méltósággal
A múlt sebeit elfeledni
S tisztán szállni napsugárral

Odafentről körbe nézni
Hogy törék be Kárpát bérce
Mindenkinek elmesélni
Itt lelt otthont Árpád népe

Messze szállnék, ha tehetném
Ha nem szegné szárnyam nyomban
Ha e terhet levehetném
Mit rámraktak Trianonban

Hiszem a szót, s mit szívem elbír
Elmondom a nagyvilágnak
E bánatra nincsen gyógyír
Akárhogyan kiabálnak

Bartal Klári

Lázadó fájdalommal

Ki parancsolhatsz búnak, bajnak,
Mily sorsot szántál a magyarnak?
Ki érdemes volt rég kegyedre,
Miért feszítéd azt keresztre?

Országát hajdan elfogadtad,
Cenkek kezére minek adtad?
Mért büntetted őt annyi bajjal:
Széthúzással, ádáz haraggal?

Mi hozta reánk ezt az átkot?
Úgy vágnánk végre szebb világot,
Ahol nincs bánat, ború ennyi!
Mi mindent kéne érte tenni:

Hány jó szót kéne végre adni,
Hány árvát kéne vigasztalni,
Eltörölve a sápot, sarcot,
Letörölni sok könnyes arcot,

Az acsarkodást elfeledve
Gyűlölet helyett csak szeretve,
Megbocsátani rúgást, sok vért,
Átölelni a fáradt testvért

És ismerve a habarcs árát,
Úgy építeni Déva várát,
Követ a kőre rakva szépen
Új évezredre. S nem a szégyen,

Inkább dicsőség hirdetője
Lenne - mi késztet jobb jövőre!
Voltunk áldozat, voltunk bástya,
Elhullt a nemzet szép virága.

Török, tatár had irtott minket,
Kaptunk csillagot és keresztet,
Bitófát, lágert. S Káin-módra
Egymásnak estünk. Kakasszóra,

S nem harmadikra. Vétünk ennyi.
Vagy néha mertünk magyar lenni...
Ó, Uram Isten, te hatalmas,
Egy nemzet kéri: légy irgalma

Bartal Klári

Májusi fohász

Torontál, Arad, ős Bereg,
Gömör fölött a köd remeg.
Felsír a csíki szél szava,
Lehajtja fejét Baranya.
Kunsági homok kavarog,
Ámítnak hideg csillagok.
Ki tudja: meddig - de vagyunk,
Oh, segíts Boldogasszonyunk!

Bernád Mária Aida

A magyar fájdalom és összetartozás évei – Trianon 100.

Beforratlan seb a magyar szívekben,
Izzó parázs-pecsét történelmében:
Száz éve már, hogy szétszakították,
Száz éve, hogy nincs Nagy-Magyarország.

Jöttek a víg, büszke győztesek,
Míntha arra méltóak lennének,
Hogy eltöröljék, mit Isten alkotott,
Hogy elmozdítsák a magyar határokat!

Ünnepelt, vigadozott Csehszlovákia
Dagadt a büszkeségtől Románia.
Hasonlóképp tettek a horvátok,
Nem törődve veletek, ó magyarok!

Azt hitték, hogy gyászunk emészt fel,
Az elveszetteket könnyen söprik el.
De a magyar szívet megtörni soha
Senki nem tudja, bárhogyan próbálja.

Makacs nép ez, bátor, vakmerő,
S mellette áll az igaz Teremtő.
Évezredek során mi mindent vitt véghez,
Erőnk is van még, nem értünk a véghez.

Pozsonyban most is ti éltek, magyarok,
Hiába mondják rátok, hogy szlovákok.
Rólunk Erdélyben azt hiszik elvesztünk,
Pedig magyarságunk miatt nehéz életünk.

A kultúráért, nyelvért sokat harcolunk,
Ezekért áldozatot többször vállalunk.
A nemzeti öntudat összetart minket,
S hitünk, hisz utoljára a remény hal meg.

Minden nép ismeri apáink tetteit,
Szívüket örökölték az ő gyermekeik.
Pezseg a vérünk, s ezt más is megérzi.
Minden bitorló a magyar haragot féli.

Hosszú száz év telt el Trianon óta,
S mint az árváké, sorsunk mostoha.
Eltiporni minket eddig nem tudtak,
S kitartunk mi, mert jön még fordulat.

Bíró Ágota

Vándorsólyom

Büszke kerecsen száll az égen,
Vágyódva figyel hegyet és erdőt,
Pont ugyanúgy, mint egyszer régen,
Mielőtt hazája sorsa eldőlt.

Nem kívánt e madár diadalt,
Vagy aranyos koronát fejére,
Sosem vágyta keresni a bajt,
A baj ment hát félúton elébe.

A sólyom vágya csak szabadság,
Melyért harcolt, ha harcolni kellett,
A földjét gyakran elragadták,
Ám ő kitartott hazája mellett.

Bár vére már áztatta földjét,
S ellensége újra letiporta,
Nem hagyta, hogy derékba törjék,
Hazaszeretetet tüzét csiholta.

E szikra mindennél erősebb,
Kipattan, erőre kap, és kigyúl,
Elsodorva ifjút, időset,
Csúnyát, gazdagot, szépet és hiút.

Ki egyszer magyar volt, mindig az.
Vérében száguld Isten és Haza,
Vándorsólyom nem talál vigaszt,
Hívja, hívja az otthon ős szava.

Bitter Veronika

Hazátlanok

Szeretett jó Istenem,
mondd el nekem,
kié a bíbor naplemente,
mikor aranyos a Dunamente,
és tűnődöm azon,
hogy hová tartozom?
S a nap kinek ragyog,
ha hazátlan vagyok?

Kié az aranyló sugár a tavon?
Ha nem is a Balatonon,
csak egy szegény halastavon.
Kié ez a hatalmas vagyon?

Kié mind e csillogó hópehely,
s a hóvirág, megannyi jeges kehely?
Kié e sok lármásan, harsonásan
csilingelő harangvirág?
Hát nem az enyém az egész világ?

Hát nem az enyém anyám nyelve?
Nem járhatok büszkén, fejet emelve?
És bárhol járok, határon innen s túl,
testvéreim szívében harag gyúl,
mert innen hülye magyar vagyok,
onnan senkiházi szlovák.
Én mindenhol idegen vagyok...

Borhi Tamás

A megsebzett nemzet

Volt idő, amikor nemzetünk virágzott.
Ellenséges néppel győztesen csatázott.
Óvtuk, védtük hazánk támadó seregtől,
Piros volt határunk ellenség véréből.

Nemzetünk még sok esztendeig virágzott.
Majd elsöpörték seregünk a tatárok.
De feltámadt, újjászületett turulunk,
E nagy veszteségből hamar kilábalunk.

Török is dúlta az országunkat többször.
De a magyar vitéz nem félt a töröktől.
Végül is kiűztük őket is hazánkból,
A turul felébredt százéves álmából.

És akkor jött...jött az első világégés.
Veszteség és halál, sírás és szenvedés.
Sok ezer gyászoló, halottak a fronton.
Sokaknak ezután elveszett az otthon.

Az otthon. A haza. Nem létezett többé.
Országunk az antant végképp eltörölésé.
A turul ott halálos tördőfést kapott,
Országunk ekkor eltiporták a nagyok.

A megsebzett turul összeroskad halkan,
Orvul meggyilkolták! Galádul! Nem harcban.
De szíve tovább él! Újra dobogni kezd.
Amíg egy magyar lesz, addig ő is itt lesz.

Hogy tehettek velünk ekkora gaztettet?
Orvul megtiportak egy apró nemzetet!
Elintézték minket. Tollvonással, hamar.
Céljuk ezzel az volt: pusztuljon a magyar!

Kegyetlen, vad ellen, aki nekünk támadt.
Tollvonással ölte meg magyar hazánkat.
Nem tudtunk semmit se tenni mi ellene,
Országunk, nemzetünk vadul lefejezte.

Ellenséges csizmák taposták országunk,
Trianon volt a mi kegyetlen halálunk.
Elesett katonák, gyászoló özvegyek,
Trianonban egész magyarság elveszett.

Borhi Tamás

Tollvonással megölt nemzet

Tragikus esztendő! Gyalázat lett nekünk!
Robbant a hír, hogy meggyilkolták nemzetünk.
Imáink hiába szóltak az Istenhez,
Alantas nemzetek tiportak el minket.
Nem szabad felednünk! Emlékezzünk folyton!
Otthonunkon bús gyászlobogó lobogjon!
Ne feledjük soha ezt az aljas tettet,
Amelyben nemzetünk élete elveszett.

A győztesek döntöttek: „vesztes vagy, véged!
Mi, a nagy győztesek szétszaggatunk téged!”
Ez történt velünk is: a vad vihar támadt.
És egy tollvonással zúzta szét hazánkat.
Magyarnak magyar nem volt így már szomszédja,
A kegyetlen határ kettéválasztotta.
Nem volt több kézfogás. Sem egy „istenhozzád!”
Előttük más zászló, egy idegen ország.

Határok változtak. Országunk kisebb lett.
Kétharmada immár számunkra elveszett.
Szent István állama így hát semmivé lett.
Szomszédos országok most rajtunk nevetnek.
Nevetnek. Mert olyan területet kaptak,
Mi magyar volt mindig. Ez így nem maradhat!
Ez itt a miénk volt! Miénk legyen újra!
Talán a Jóisten egy nap visszahozza.

Aláírták hát. Jaj! Nincs mentség! Vége van.
Halálos az a csend, mi országunkban van.
Csend lett mindenhol. A zord halál kitepte
Nemzetünk hős szívét, és messze elvitte.
Szétszóratott népünk határ túloldalán.
Egyszer újra visszajönnek hozzánk talán.
Addig viszont máshol szenvedés életük.
Nekik most ez jutott. A sors játszik velük.

Manapság tudunk-e méltón emlékezni?
A szerződést soha nem szabad feledni!
Minden magyar szívben tovább él a nemzet,
Az egységes, mi ezer éve megtermett.
Összeköt minket nemzetünk tudata.
Nem hal meg a magyar! – velünk ezt tudatja.
Még egy Trianon nem töri szét hazánkat!
Mindenkit legyőzünk, ki ellenünk támad!

Bozsó Dorina Krisztina

Széttépett nemzet

Széttépett nemzet a magyar,
Melynek szíve sok gyötrelmet takar.
Mit érez a magyar ennyi idő után?
Búsan tekint múltunk után.
Kerek száz éve már, hogy cipeljük a sorsunkat,
S szakítottak el tőlünk ismerős arcokat.
Választást a nép nem kaphatott,
Így nemzetünk nagy része tovább nem maradhatott.
Csüggedten szemléli a rég meghúzott határt,
De ez a magyarságnak nem szabhat akadályt.
Az összetartozás bennünk még mindig tovább él,
S milliónyi ember útra kél,
Útra, oda hová tartozik,
S régi Magyarországért sóhajtozik.
Sóhajtja Erdélyt, Bácskát és a Felvidéket,
Már nem érezheti magáénak az oly csodás hegyvidéket.
Sóhajt Csallóköz és Kárpátalja után,
Bárcsak rossz álom lenne csupán.
S szomorú, de igaz,
Európa a magyarnak örök adósa marad, de ez sem elég vigasz.
S egykor népünk Árpád vezére,
Hazát talált Európa szép szívében.
Mára csupán már csak darabkája
Maradt népünk igaz koronája.
Miénk ez a kis ország,
Hol sokakban él még a bizonyosság,
A bizonyosság aziránt,
Hogy egyszer majd újra eggyé-
Válik széttépett nemzetünk,
S hogy már többé így nem szenvedünk.
Mennyit is szenvedett igazán a magyar,
Arról a történelem sok mindent takar.
Háborúk sora meséli el,
Azt a sok gyászt, mit a nép elviselt.
II. Rákóczi, ki a szabadságért harcolt,
Kit száműzője ezért más országba hajszolt.
S még több csata, mi ezután következett,
Melyet csak újabb, s újabb siralom követhetett.
Amely a holtat fel nem élesztheti,
S sebeinket még tovább mélyesztheti.
Egy újabb harc szabadságunkért,
Küzdelem szent országunkért,
Mi oly csúfosan elbukott,
S egy kiegyezés folytán osztrák kézbe jutott.
S mindezek után jött a bús Trianon,
Amikor is egy nemzet sorsa dőlt el egyetlen napon!

Egy pillanat alatt vették el tőlünk,
Oly régóta magyar földünk.
De akkor mi nem tehattunk ellene.
Melybe talán beletörődnünk kellene?
Nem, nem, azt már soha!
Összetartozásunk nem adjuk áruba!
A balsorsnak itt még nem lett vége,
Majd a német megszállás tartott bilincsbe.
S hurcolt el ezreket a kínok poklába,
A németek gyilkos munkatáborába.
Hol oly sok ember a kínok kínját élte át,
Kiknek a gyilkosok okozták halálát.
Mely népünk számára feledésbe nem merül,
Az, hogy ez hány magyar életébe került.
És az a hősie forradalom, ami kis időre dicsőséget hozott,
Majd gyászos szovjet megtorlást okozott.
Melynek oly hevesen próbáltunk ellenállni,
De kénytelenek voltunk meghátrálni.
S mennyit is küzdöttünk ez idő alatt,
Az mára csupán történelem maradt.
Mindig egyetlen célért,
Egy szabadabb népért.
Ez a magyarok szívének leghőbb vágya,
Hogy többé ne legyen senkinek jobbágya.
Szeretnénk újra egy néppé válni,
S az ősi magyar határon állni.
Hol egykor még együtt álltunk,
S ha kellett, az ellenséget vártuk.
De ma már hiába állnánk,
És az ellenséget is hiába várnánk.
Hiszen száz éve mindent megkapott,
S belőlünk csak egy apró részt hagyott.
Mely ellen talán többé szavunk sem lehet,
De egy dolgot tőlünk el senki se vehet.
Azt, mi számunkra a legfontosabb,
Hogy a múltunk lehet akár a legrongyosabb,
De igazán e nemzetet szét nem téphetik,
Ezt igazán a körülöttünk lévők sem érthetik.
Azt, hogy mit jelent számunkra magyarnak lenni,
S mindent egy nemzetért tenni,
Hogy bármi legyen is, mi összetartozunk,
S ha kell, nemzetünkért életet adunk!

Böröczki Mihály

Honszerelem

Most már több, mint ezer éve
toppant rá e földre,
dúlta viszály, szítta béke,
szülte is, meg ölte.

Vereckéig ér a hazám,
széjjel, hogy szakadna,
ha egy jelöletlen apám
nyerge alá kapta.

Most is gyötrik, gúzsba kötik,
még sincs összetörve,
a pokolból is kiszökik,
mégse veszik ölbe.

Átok veri, a turáni,
árva, mint egy holtág,
mégis mindig föl tud állni,
büszke ez az ország.

Régtől édes fia vagyok,
tengernyi az őszám,
ismerős az adok-kapok,
bírom is meg győzőm.

Az öröme az örömöm,
határa határom,
búját belém dörömbölöm,
szerelmemmel áldom.

A keserve magyar honi,
szakadt hegy és róna,
mégse bánja trianoni
bűnét Európa.

Égmagasig ér a hite,
alig akad társa,
kicsi ország, nagy a szíve,
vad a dobogása.

Minek olyan útra tért,
amit könnyebb sors nyit,
csak itt lehet érte élni,
születéstől holtig.

Böröczki Mihály

Telt dallam zeng a Kárpát-medencében

Az egybenőtt, s a csöppöt sem hiányos
hasadt országom magával határos,
az ereje piciny, de irgalmatlan,
itt magyar nyelven lélegzik a dallam.

ERDÉLY

Bár öröm szülte, annyi baj megérte,
s vén őslakos a tizenhat megyéje,
a harci táncot mind magyarul járták,
a Belső Erdély, Partium, a Bánság,
a hovatarozást is megtanulta,
és átvitte a Király-hágón túlra,
nem vérttel védte igazát, csak ésszel,
a megadásra sosem képes székely,
az „erdőn túl” neve keresztelője,
és nincs radír, mi végleg kitörölje,
s nem mossák le a történelemkönyvek
szép arcáról a visszafojtott könnyet,
mert úgy esett e tájék szerelembe,
mintha a testnek fele szíve lenne,
mintha az Isten azért venné ölbe,
hogy védje, nehogy bűn, vagy medve ölje,
vak cselszövések lopták földje nagyját,
és halott térképekre vonalzták.

VAJDASÁG

Egy biztos – így-úgy idetartozott,
Szerb Vajdaság és Bánság – ősi jog
nevelte föl a hon szülötteként,
ma Délvidék, s dunsztolja a reményt,
lökheti erre-arra bármi agy,
a kapcsolat igaz földrajzilag,
kibírta-írta vad csaták szelét,
beszippantott úgy négy-öt vármegyét,
s Szerémség, Bánság, Bácskabirtokát,
a Duna, Tisza, Száva járja át,
bár háborúk és izzadt békeség
szabta a tájat több telekre szét,
a közös szívben eltörpült a baj,
még százezernél több itt a magyar,
és nyelve őrzi örök igazát,
hogy szerteszórt, de egy szív, egy család.

MURAVIDÉK

Picinyke rész, de büszke itt a szó,
ha becsületes nyelven hallható,
a régi ölbe visszahajlana,
karolta szívvel Vas megye, Zala,
még őrizik az ősi szó ízét,
Goricskó és a telt Muravidék,
a hazaragaszkodás mást akar,
de el-elkevesedik a magyar,
pedig a tájék kultúrája új
engedélyezett szerelmet tanul,
nincs zabla, hám, nincs semmiféle fék,
csak kiirthatatlan, vad büszkeség,
nehány falu, és Lendva városa,
ki édes gyerek, sose mostoha,
mintha az ember karoló kezét
átnyújtaná, megóvva szellemét,
és nem cserélne soha senkivel,
mert épp egy együtt dobbanást figyel.

ŐRVIDÉK

Itt született apai nagyanyám,
az Őrvidék így egyik holt hazám,
és nagyapám itt vert haptákba sort,
mert Ferenc József gárda rojtja volt,
de gyúrte-bírta örök erejét,
a Habsburg sorba illesztett vidék,
tucat folyója tölti a Dunát,
mint jó borral a gazda a kupát,
s bár szakadásig húrozta a lant,
hogy Lajtabánság, vagy Vierburgenland,
nem erőszakkal húzott rá az ég
az öreg honból négy jó vármegyét,
s lett északon Kismartoné a rang,
míg Felsőpulya Közép-Burgenland,
a széjjel osztás folytatta a sort,
mert Németújvár dél központja volt,
a tájék soha nem váltott ruhát,
de kiszolgált minden új urát,
s míg tolták-vonták, várva a csodát,
elvesztette a hűség városát,
a magyar szó már csöndben vezekel,
és aki vallja, alig négyezer,
a labanc mégis abba halt bele,

hogy legyúrta a tartás ereje,
s a dobogásból maradt valami,
a patazajt még most is hallani,
s tizenkét folyón működik a rév,
bár közben eltelt több, mint ezer év,
a magyarok nyilából ott maradt,
egy kihúzhatatlan kis fémdarab.

FELVIDÉK

Úgy hasít bennünk széjjel Felvidék,
mint akáctuskót a bevert faék,
és úgy köt össze, mint a szerelem,
mi férfi-nő közt okkal van jelen,
amikor két szív egy ölet fog át,
megpattintva az Isten ostorát,
jaj, annyi város, annyi sors, ami
itt élt-halt, Klapka, Kassák, Jókai,
Tompá Mihály, Balassi, Márai,
s a turulmadár híres szárnyai,
sok igaz név, mi egy töről fakadt,
s vagy érte halt, vagy belé is szakadt,
itt fölleled Rákóczi szellemét,
és huszonegy egyajkú vármegyét,
okos uraktól agyba-főbe tört,
és Felső-Magyarország lett, s gyötört,
de ma is az a tárogató szól,
vén Krasznahorka falai alól,
és mennyi mindent őriz és idéz,
a Pozsonyban tartott országgyűlés,
de szűkölt, mint kit bűn haragja tép,
és mint a rongyot, úgy szakítja szét,
majd véres kardként jött is Trianon,
belefájdult, belejajdult a hon,
de soha nem érti meg a világ,
a szív gyűlöli a politikát,
és köteléke attól lesz szoros,
hogyan Dunánk mindkét partja őshonos.

KÁRPÁTALJA

Ezer esztendő volt Magyarország része,
most Ukrajna fogja búra, büntetésre,
s tartozott szemernyit, mint kit sorsa átkoz,
Szovjetunióhoz, Csehszlovákiához,
mellette a Tisza édesded határt ölt,
nagy része hegyvidék, egyötöde alföld,
más folyók is isszák, s mintha vére volna,

időtelen régtől itt él a Latorca,
s ideért a nyelvünk, Árpád előtt sokkal,
erre kalandozó, székely magyarokkal,
ma az ősi szóval szórja rá a tájra,
Rákóczi szerelmét Munkács büszke vára,
göcsörtös útjait politika rója,
s lassan fogyatkozik honja foglalója,
bele nem törődött, s lázadt az ebadta,
ide-oda urak kedve tologatta,
akármi történhet, és akármi zajlik,
Verecke hágóján lódobogás hallik,
öleléssel óvják, s büntethetik bárhol,
szabad levegőt kap Munkácsy Mihálytól.

Buka Boglárka

Hazám

Valamiért Isten
Magyarnak teremtett.
Ezen földre rendelt,
Így sorsom velem egy lett.
Sok minden volt,
Min végimentünk együtt,
Ezt a sok sebet
Vétek, elfeledjük.
De mégis itt áll
A magyarok hazája,
Véresen, törötten,
De cövekből van lába.
Levágta a karját,
És csonkán néz le rám,
De büszkén nézek végig
Szomorú mosolyán.

Itt vagyok csak otthon
Ezen nagyvilágban,
Egyetlen, gyönyörű,
Szép magyar hazámban!
Nyelve az angyalok
Könnyeiből termett,
Szíve pedig Isten
Kezében fűrt vermet.
Elcsigázta idő,
Az országút kereke,
De még mindig büszke reá
A magyarok nemzete.
Szép Magyarországom,
Bölcsőm, sírom nekem,
Kívánom, hogy Isten
Áldja meg nemzetem!

Buka Boglárka

Magyarországnak

Szép Magyarország
Mi lesz most veled...
Sok seb esett rajtad,
De így szerettelek.
Mert mindegy volt az,
Hogy hány sebből volt véres
A magyarok hazája,
Mi küzdöttünk érted.
Újra és újra felálltunk porunkból,
És visszavágtunk, együtt.
De mi lesz most így,
Hogy mind szétszéledtünk...
Ki fogja csatáit megvívni érted,
Ha nincsen se kard, se ember.
Ha ezen a földön
Senki szólni nem mer.

Petőfi Sándor lelkének sugára
Vitt minket előre,
Szavából csak ömlött;
A haza szeretője.
Úgy bújt a kebledhez,
Úgy csókolt meg este,
Úgy óvott meg téged,
Ahogy csak ő tette.
De nincsen már Petőfi,
És szava kopni látszik.
Hogyan nézhetjük azt,
Mint előttünk mállik?
Hogyan teheted ezt
Szép magyarok fia?
Nem emlékszel tán
Ahogyan a Duna,

Vagy a Tisza partján egyszer,
Egy szép nyári délelőtt
Gyermekként feledted,
Dobtad el az időt?
Vagy arra, hogy a Mátra
Odvas fái között,
A mókust hogy figyelted,
Fáról-fára szökött.
Mondd meg nekem ifjú,
Ki szabadon élsz mostan
Ücsörögve, nyúttan,
A padodban unottan;
Becsüled-e, hogy magyarnak
születtél?
Becsülöd-e szép magyar hazádat?
Őrized-e nyelvét?
Vagy véget vetettél ezen
barátságoknak.
De nem is csodálom,
Ha eldobnád nemzeted.
Mint ahogy az Isten tette
Magyarország veled.
Mert valami mérgező
Tör elő földedből,
Kín helyett kén folyik
Patak szemeidből.

Valami eltörött a magyar hazában.
Szép vagy és drága még mindig
nekem,
De széttört darabjaid, nemzetem
nélkül
Nem lehet összeillesztenem.

Buka Boglárka

Szép Magyarország

Egyetlen szerelmem,
Szép magyar hazám
Nincsen tündöklőbb
E világ hajlatán,
Mint a te szemed kékje
Hol a könny csillan
Ezüstös felhők
Fonalából fontan.
Mert a szíved kínja,
A véres tőr melledben,
Mi levágta karjaid,
És megcsúfolt egyben,
Még mindig beléd markol.
Ott piheg a fémje.
Ennek fájdalma
Nem hagy enyhülésbe.
Nyomot ütött rajtad
Egy szörnyű veszedelem,
Gyógyíthatatlanul
Testeden-lelkeden.

Mai nap is vérzel,
És arcodat könny fedí,
De Istennek könnye az,
Mi hazánkat tördeli.
Hát vedd reám szemeid
Szép Magyarországom
Könnytől ázott arcod
Mutasd meg, hadd látom!
Csókkal fedem be
Az összes sebet rajtad,
Kemény könnyeiddel
Szívemet kimartad.
Úgy szeretlek téged,
Magyarok hazája!
Nyelved a csillagok
Nyelvének gyöngyháza.
Otthont adál egykor
A nagy magyaroknak
Büszkén vallak Téged
Édes otthonomnak.

Csiló Alexandra

Trianon emlékére

A jó öreg Kárpátoknak bús bércein járva
Átlátni a magasból a szép Magyarországra
Sóvárogva szemlélem lapos, lankadt tájait
Elhagyta a fáradt pásztor védtelen nyájait

Ki védé meg hát őket az ordas farkasoktól?
Hisz jól tudjuk, azok nem ettek irgalomból
Támadtak farkasok, medvék, ravasz színű rókák,
A keselyűk még a martalékokat is elhordták

Hová lett nemzetünk, mit Petőfi vezetett?
Szárnyalni akaró fiókaként a mélybe esett.
Vess magadra kis fióka törött szárnyaiddal!
Nem mutattál már olyan jól ékes tollaiddal!

Gondoskodó szomszédaid kiteptek belőle
Nehogy te talpra állj és kapj majd újult erőre
Bosszút forraltál keserű kudarcaid után
Forrva tetted ezt, milyen rosszul és milyen bután

Helyette gyermekeidet védted volna inkább
Most a lelkiismereted is lehetne tisztább
Az irredenta mozgalmaknak végleg vess véget!
Elszakadt testvérinknek nyújts hát segítséget!

Hisz Árpádnak fiai vagyunk mi mindnyájan;
Egykoron együtt éltünk egy nagy közös hazában
Ma határokkal választanak el egymástól,
De egytől meg nem fosztanak; az igaz magyarságtól!

Dénes Csaba Antal

Orkán

Azúrkék égbolton, bíbor felhő suhant,
Savas eső mosta, erdőből a talajt.
Folyamként sodorta, mi útjába került,
Egymástól elvágva gyermeket és szülőt.

Mondd hát, magyar ember, lábad hol ért földet?
Édes humusz helyett, kőbe vésed gyökered?
Szaladtál új honba, vagy ő ragadott el?
Szíved dobbanása, egy turult röpít fel!

Egy vér s egy akarat karolja a földet.
Magyar ének csendül a Notre-Dame felett.
Hegedű siratja Trianon emlékét,
Díszmagyar szellempár ordítja, hogy elég!

Hontalanok lettünk, a saját hazánkban.
Itt magyar, ott román, perzselő váltásban!
Senki sem néz úgy ránk, ahogy megilletne,
Soha nem ér véget, Székelyföld gyötrelme?

Leszáll az éjszaka, majd felvirrad a nap,
És te arra ébredsz, hogy másként szól a pap.
Egy idegen nyelven, új ország közepén,
S e fertőben a hon, kínlódva elvetél.

Minden magyar szó láng! Mi égeti torkunk!
Lelkünk tisztán látja, melyik a mi utunk.
Nem szárad el a fa, ha zápor öntözi,
Nem veszhet el a szó, ha a sátán üldözi!

Megtépázott remény, hajts ki új rügyeket,
Tápláld az éhezőt, aki nem feledhet.
Minden egyes magyar, őrizze meg kincsét,
Mint szabad sasmadár, egyetlen kicsinyét!

Donnert Károly

Dalos fecske, magyaroknak hű társa...

Dalos fecske, magyaroknak hű társa,
Ha szomorú, a szárnyait kitarja,
s bús szívének óhajtását követve,
Felrepül az aranyfényű egekbe.

Fecskemadár azért száll oly magasra,
A Magyar Hazát hogy épségben láthassa.
Ne bántsa a szemét határsorompó,
Istentől rendelt egészszet megosztó.

Odafentről szőke Tisza, sebes Vág,
Zúgó Maros környéke mind egy ország.
Zsíros Bácska, fenyődíszes Hargita,
Szép Hortobágy egy anyának magzata.

Odafentről Szabadka és Nagyvárad
tejtestvére Munkácsnak és Kassának.
Egy családnak, egy nemzetnek tagjai,
S vágyják mind a fecske dalát hallani:

„Gonosz átok mindörökké nem tarthat-,
Lesz még egyszer ünnepe a magyarnak!
Leomlik majd minden határsorompó,
Szent Istvánnak szép országát megosztó.

Árpád népét egymástól elrekesztő,
Mert nem tűrheti sokáig a Teremtő,
Hogy ami egy-, ne láthassa soha már
egyben csak az égből a fecskemadár.

Hiszem azt, hogy megfogam az imádság,
hiszem azt, hogy egybeforr majd az ország,
hiszem azt, hogy holnapra a magyar nép
egyben Hazában dicsérheti Istenét....

Egy hazában kunok, jászok, székelyek,
Aki magyar, szentebb álma nem lehet...!!!
Egy hazában csángók és a palócság:
Hallja már az Ég milliók fohását:

„Gonosz átok mindörökké nem tarthat,
Lesz még egyszer ünnepe a magyarnak!
Leomlik majd minden határsorompó,
Szent Istvánnak szép országát megosztó.

Árpád népét egymástól elrekesztő,
Mert nem tűrheti tovább azt a Teremtő,
Hogy ami egy-, ne láthassa soha már
egyben, csak az égből a fecskemadár.

Hát tudom azt, hogy megfogam az imádság!
Tudom azt, hogy egybeforr majd az ország!
Tudom azt, hogy holnapra a magyar nép
Egy Hazában dicsérheti Istenét!

Donnert Károly

Hajlott hátú szegény özvegy

Hajlott hátú szegény özvegy templom kövén térdel,
Törölgeti a könnyeit rojtos kendőjével,
De rojtos kendő, éjszín kendő nem tűnik elégnek
mind a könnyhöz, kik az asszony szemeiben égnek,
s nem elég a templomhajó tágas boltozatja,
anyai szív sok keservét hogy mind befogadja...

Azért búsul, azért önti könnyeit az árva,
Azért van a két keze is könyörgésre zárva,
Zólyom sötét börtönéből, tótok fogságából
Imádkozná haza édes egy fiát a jámbor.
Hát oly halkán, ahogyan csak szólalhat a bánat,
azt rebegi könnyek között az Egek Urának:

„Elvették már az uramat, el az ősi portát,
becsületünk, magyarságunk százszor megtiporták.
Kérlek téged, Jóistenem, könyörögve térden:
legalább a gyermekemet óvd meg, mentsd meg nékem!
Amíg a sorsa rabság, a kenyere kása,
ne legyen az én lelkemnek soha nyugovása!

Se öcsémnek, se bátyámnak, se annak a népnek,
mely eltűri, ha ősei sírjaira lépnek!
Elviseli, hogy a hitét csúfra emlegessék,
odahagyja ősi, édes anyanyelve kincsét:
ki nem bánja, hogy hazája rabigába vetve,
magát az magyarnak sohase nevezze...!!!

Donnert Károly

Házsongárdi temetőben

Házsongárdi temetőben,
Ha leszáll az este,
Móc kapuőr vad vérebe
Mindig eleresztve.

De hiába koslat-csahol
Ebe az oláhnak,
Mert a vén sírkövek alól
Csak feltör a bánat.

Házsongárdi temetőben
Minden áldott éjjel
Imádságot suttog a szél
A Szűzanya nevével:

„Boldogasszony édesanyánk,
hazánk patrónája,
vesd szemedet a megrablott,
szép Magyarországra!

Tekints le a szétszakított
szegény magyar népre,
s minket e szégyen-igától
szabadíts meg végre!

Add, hogy milliók édes álma
valósággá váljon,
szép Szabadkán, büszke Kassán,
kincses Kolozsváron...!!!!”

Dr. Jacsó Pál Tibor

Gyermeke vagyok

Gyermeke vagyok a kitáruló völgynek:
körbeállnak öreg, évszázados tölgyek.
Gyermeke az eget karcoló hegyeknek,
mik kihívást adnak konok embereknek.
Könnyező árvája sok délibábos síknak,
hol véráztatta csatákat apáink megvívta.

Büszke mostohája a rátarti nyugatnak:
őseim nyilaitól, csipkés katedrálisok
ott, olcsó békét sohasem kaphattak.
Cserzett-lelkű fia az aranyló keletnek:
a sors ez egy hibámért ezerszer veret meg...
Duhaj cimborája a haragos szélnek,
pedig süvítő útjából, még a lusta sárga
dűnék is sietve kitérnek.

Néma csodálója a végtelen világnak:
ha indigókék égboltjára az angyalok
csillagokat vágnak.
Apró szolgája a megbocsátó Úrnak,
ha szívéből az irigyek sokszor ki is túrnak.

Tikos hódolója az asszonnyá ért nyárnak:
ha forró ölében a kévék asztagokba állnak.
Pajtása az aszúérlelő-dióverő ősznek,
mikor hűvös kertek alján szilvalekvárt főznek.

Kitagadott vándora a szűkülő időnek,
csillagok közt űzött vad, kire fénnel lőnek.
Játékszere a hangtalan száguldó
kitáguló térnek: míg üstökösbe
kapaszkodó porszemgondjaim
a Teremtőhöz érnek.

És
Gyermeke vagyok egy harmadolt,
csonka-kis hazának,
Kit elfeledett hőseinek
meg nem született unokái,
máig hazavárnak...

Dr. Jacsó Pál Tibor

Pohárköszöntő

Ebben a borban benne van: nagyanyám görbe háta.
Apám, kérgesen is finom-kezű hajsímogatása,
a korán megörökölt, térdig érő "tecsébőr" kabátja.
Mezítláb szőlőt kapáló nagyapám dölyfös mérge,
tellett volna új csizmákra, de hagyta jövő télre.
Öreg szürkénk negyven éve elveszett patkója,
minden kettétört szerelmem, összes kihűlt csókja.
Az utolsó kis maradék még anyám erejéből,
árvalányhaj-csokorféle az Isten-hegy tövéből.
Százvezernyi kézfogás, meg ezernyi átok,
de én azt ma leáztattatom: Áldást kérve rátok.
Ebben a pohárban elcsitul Attilánk haragja.
Megkínálnám remélve: Hátha elfogadja...
A Mama hintaszékben, egy másik pohárba`.
Kékítőt old ég vizében, a mennyországba szállva.

Tinódi-Balassi-Zorán és Cseh Tamás egy korban,
ha már ide születünk, mindegy melyik borban
romlott haragossá vérünk, Isten teremtményeiként
mutassunk egymásra: Ez édes jóstestvérünk.
Ebben a borban benne van a közeli jövőendő,
meg dugó alá szorulva az elmúlt száz esztendő.
Advent a Hargitán, vezeklés meg zokszó, de
kihallatszik minden nap belőle: A déli harangszó,
meg az elrekvirált gidrán ménes patadobbanása,
de „E fiúból pap lesz úgyis, akárki meglássa!”

Ebben a borban benne van a legmélyebb pince,
és az Óperencián innen a világ összes kincse.
De e pohárból csak az igyon, aki azt elbírja:
megláthatja talán benne, merre van
Attila, Árpád, Petőfi és Radnóti sírja...
Ebben a borban benne van a szürke bika szarva,
Hajdú meg Bihar vármegye, csak délibáb takarja...
A debreceni nagytemplom büszke érc-nagyharangja
és Szabó Gyula hangja is, ha Ady Endrétől
éppen a Karácsonyt szavalja.
Hamvas filozófiája meg a drága Weöres Sándor,
de a Futrinka utca sincs távol ettől a pohártól.
Ebben a borban benne van a hét vezérünk vére,
és minden magyar szívverése, ki felmászott
már közülünk a világ tetejére.

Ebben a borban benne van István is meg Koppány,
s az utolsó korty félrenyelve a hatalmasok torkán.
Márai gyertyáinak csonkig égett fénye,
elindultunk egy félúton, aztán később
meg rájövünk, egy másikon kéne...
A Pál utcai grund hősei: NEMECSEK és Boka,
békebeli karácsonyok boldog gyermekkora.
E pohárból üzen Zrínyi, s szólít Dobó István,
meg sok millió névtelen a vérbe kódolt listán.
Donnál maradt nagyapáink s az Andrássy út
pincéinek rácsa. Mennyi félbetört szerelem
meg özvegy nagymamácska.

De benne van az operett, és ott van Hofi Géza,
benne van a stand up is meg a rockzene is néha.
Lúdas Matyi puszipajtás Regös Bendegúzzal,
az Eddától meg LGT-től az összes A-B oldal.
És nád a házunk teteje, meg rászállott a golya,
de száz forintnak már csak negyven a fele itt
emberöltők óta. Benne huszonkét borvidék:
Somlótól-Kunságig. És minden jó magyar borivó:
Szépkenyerűszentmártontól-Sopronkőhidáig.
Benne van a ködös Bükk, átkarolja Mátra,
zordon Kárpátokkal egy szelfire várva...
Itt Északon, talán kicsit furmint is a vérünk,
és amennyi benne van, lehet annyit érünk.
Ezeregyszáz év utazás összes állomása:
a Halotti beszéd szavai, és Jób lázadása.

E pohárban egy asztalnál fröccsözik:
Krúdy Gyula Szindbáddal, meg Latinovits Zoltán.
Velős csontot esznek forró pirítóssal, mint valami
elegáns marcipánfigurák egy esküvői tortán.
Minden pohárral közelebb hozzánk a Teremtő,
de minden ezredikben ott lapul a sátán,
kerítéseken ugratva, parázssal abrakolt,
táltos lovak hátán... És angyalként nevet ránk
ebből a pohárból: Töröcsik Mari a Körhintáról.
Ebben a borban benne van az összes Kossuth-nóta
s minden fohász, mit elmondtunk már Rákóczi óta.
Puskás Öcsi, Rubik-kocka, a verhetetlen Kincsem,
büszkéek vagyunk akkor is, ha tengerünk már nincsen.
A kőszívű ember fiai meg a Tenkes kapitánya,
és Sütő András elveszejtett bal szeme világa...
Ebben a borban benne van Klapka bátorsága,
sok palacknyi menlevél az örök szabadságba.

Mert a magyar, ha elesett, még akkor is bátor.
Fekete-piros-fehér-zöld színekben él
bennünk tovább: jó Kányádi Sándor,
meg egy hétpettyes kis katicabogár is
Kunság mezein lengő, ért búzakalászon,
és a legutolsó szó jogán: Batthyány gróf
búcsúlevele, meg az aradi tizenhárom.

Vállon ragad, nem ereszt: Tiborc bús panasza,
virtuózan pezsegnek Liszt rapszódái. És az
érzés: Újévkor csendesen a Himnuszra felállni.
A Nemzeti dal százszor is, meg végig az Óda,
és amikor hajnal után elázik a kék nefelejcs,
a kilenc kis gólya, meg tizedszer is leszállott a,
rászállott a, zöldre van a rácsos kapu, beriglizett tóra...
Néha nagyon savanyú. Bírod-e? nem kérdik.
- egy Dunából kihalászott dinnyehéjon
ázott, több mint nyolcvan évig...
Töltöttünk is belőle ezerszám palackba,
egy hordócskányit meg az Úrnak csak
úgy, cédrusból faragva. De bizony majd
megpessed mind, ha nem repül a páva
vármegye-házára, s ha már nem emlékszel,
a kiskapuból integető nagymamád arcára.
Víg-ság-öröm-szomorúság, ezer évünk bűne,
hordók alján ülepedik a seprőbe gyűlve.

De ebben a borban benne van a Duna-Tisza köze,
az éltető Földanya forró, nedves öle.
És e borban ott rejlik sok megfejtetlen álom:
a Hold arcára rajzolt első magyar lányom,
s amikor egy másik bolygón szólal meg először
egy szőke kislány torkából: a "Kis kece lányom".

Dr. Jacsó Pál Tibor

Tüzek gyúlnak

Tüzek gyúlnak lármafákon:
messzi, heted-hét határon.
Tüzek gyúlnak sorba-érve,
Égiektől szikrát kérve...

A hágókon ezer lábnyom,
ott lehetnék, azt kívánom.
Száz dédapám sűrű vére
Napot fest a sötét égre.

Tűzbe nézek, szótlán vagyok,
borzongatnak őszi fagyok.
Kőarcokban szélfűtta haj,
konokabb lettem, mint tavaly.

Száz dédapám sűrű vére,
két markomban vadul dobog,
pedig semmi különöset,
csak egy vékony tollat fogok.

Üzennék, ha lenne mivel,
így marad a kettőnk titka:
száraz tollam hegyén csillan
tintaként, egy Égi szikra...

Dr. Majoros István

A hegyen

Hegyen ülök napsütésben,
Vadvirágok tengerében,
És közöttünk egy gyík halad,
Majd megáll, s egy legyet bekap.

Sárga darázs röpköd felém,
Hogy megnézze, ki vagyok én.
Szagot fogott, s ezt nyomozza,
Ezért röppen az arcomra.
Semmi nincs ott, csak verejték,
S ennél a virágpor jobb eleség.

Béke van a hegy tetején,
Jól megfér itt virág meg én,
A gyík, a darázs, és a méh.
És velünk tart a napsütés.

Hegyen ülök, s a völgyet nézem,
A rétet, melynek közepén
Fűzfák rajzolnak vonalat
Ott, ahol az Ipoly szalad.
Siet, fut vagy lomhán halad
Ez a palóc és tót folyó,
S ha eláraszt rétet, mezőt,
Még akkor sem hajózható.
De elválaszt vagy összeköt
Népet, nyelvet, kultúrát,
Amikor a történelem
Egy hazából többet csinál.

Köröttem dong, dong a darázs,
Vadvirágról másokra száll,
Lesben a gyík, zsákmányra vár,
S a fűszálon egy legyet lát.

Elöttem a béke völgye
Zöld mezővel, pacsirtával,
Piros tetős házikókkal,
És a nagylombú hársfákkal.

A folyóval párhuzamban
Egy másik sáv, egy töltés halad.
Vasútján gőzös járt hajdan,
És Gyarmatról Ipolyságra
Hozott és vitt utasokat.

Nincs már vasút, csak a nyoma.
Múlt lett az akkori jelen,
A jövő jelenbe fordult,
Hogy majd múlttá enyészedjen.

Ki emlékszik már a múltra?
És hol van a História,
A nagybetűs TÖRTÉNELEM?
Elrejtőzött tán a tájban?
A mezőn megy? – láthatatlan?
Vízen úszik az Ipolyban?

Lehet, a Dunában egyszer
Egésszé válik minden,
S összefonódik a vízben
Rész, táj és a történelem.

Dong, dong köröttem a darázs,
A gyík megint legyet fogott.
S napsütésben,
Enyhe szélben
A darázs gondolt egy nagyot:
Elég volt a virágporból,
És az orromba harapott.

Dvihally Károlyné

Trianoni átok

A Duna két partján
fekszik két szép város,
kettő van belőle,
pedig csak egy város.

Trianoni átok
miránk is lesújtott,
ami egy volt egykor,
rögtön ketté váltott.

Egyikben születtem,
másikban most élek,
ezért a túlpartra
mindig fájón nézek.

Szent András templomnak
ide hallik hangja,
mintha minket hívna
mindig imádságra.

Rokonok, barátok
együtt imádkoznak.
Szívükben érzik őket,
hogyan összetartoznak.

Száz év is eltelt már
mégis fáj a lelkünk,
mert ott Trianonban
szétszabdalták „testünk”.

Országunk harmada
maradt csupán egybe,
a másik kétharmad
szanaszéjjel tépve.

Szomszéd országokban
magyaroknak sorsa,
nem emberhez méltó,
az éltük mostoha.

Kollektív bűnösség
elkísér a sírig,
magyarok fejről
soha le nem hullik.

Magyar nyelvhasználat
ellen törvényt hoztak,
ott élők mindnyájan
ukránul szóljanak.

Erdély népe harcol,
hogyan sorsa jobb legyen,
saját életébe
ő maga dönthesse.

Délvidéken kicsit
javult már a helyzet,
magyarul beszélőt
most már meg nem vernek.

Anyaországból a
segítő kéz nyúlik,
sorsukkal törődnek,
de nem rajtuk múlik.

Összefogás éve
jogosít reményre,
mert az átoknak tán
lészen egyszer vége!

Farkas Viktória

Trianon

Nincs még egy annyira fájó szó a magyarnak,
Mint Trianon, mely országunk kincsétől fosztotta.
Karját tőből vágta le, s rajta keselyűk osztoztak,
Száz éve gyógyul, mégis sebei vérzők maradtak.

Ellopták tőlünk ezeréves munkánk sikerét,
Elcsatolták tőlünk magyar testvéreink felét.
Oda lett a csipkés Kárpátok ölelő két karja,
S országunk zafír ékköve, az Adria partja.

Nincs nép a világon kinek sorsa ily mostoha,
Hogy idegen országé lett gyermeke s otthona!
S hiába a kín, mely szívünket keresztre feszíti,
Nincsen gyógymód, amely fájdalmunk enyhíti.

Veszteségünk nagy, de maradtunk egy család,
Szeretetünknek Trianon nem szabhat határt!
Egybeforr sorsunk, amíg érzünk és lélegzünk,
A közös múlt összeköti egymással életünk.

Trianon a legfájóbb szó minden magyarnak!
Trianon, mely országunk kincsétől fosztotta.
Karját tőből vágta le, s rajta keselyűk osztoztak,
Száz éve gyógyul, mégis sebei vérzők maradtak.

Fekete Zoltán

Trianonról

//Gyászjelentés Petőfinek/

Kedves Franciaországod:
hősi frankhon, barikádok,
bennük hősi példát látsz te:
pro patria, libertate.
Marseillaise, trikolór repdes,
s a szívednek olyan kedves
francia hon bohém népe,
mely a szabadságért kiáll,
s a jóságos francia király
és a lánya, világ szépe.
Ám vége a szép mesének...
Zokog a siratóének.
Frank ifjúság rég nem lázad,
s imhol a huszadik század:
jött a tőke, jött a biznisz,
s hazád a francia „tigris”
koncul dobta, széjjel tépte,
verje meg az isten érte.
Ennek éppen most száz éve,
szét hullottunk, mint a kéve.
Ki hazádért adtad élted
de jó, hogy ezt meg nem élted.
Szörny árnyai Trianonnak
szívet tépnek, földbe nyomnak.
Gyászlelkű Segesváron
jó ha él még magyar, három,
s nevét Petőfi Sándornak
nincs, ki kimondja maholnap,
s a hatalomnak lesz rá gondja,
hogy büntetlenül ki ne mondja,
s nem jelez kastély, kúria,
hogy itt járt Szendrei Júlia
Ne adjátok fel véreim,
drága székely testvéreim

akármi is várjon reánk,
egy a szívünk, egy a hazánk!
Vág, Latorca őrzi dalunk,
mi egy nemzet fia vagyunk,
s ki érti Száva part fáit,
s magyar maradt egy parányit,
nem felejtí Kosztolányit
Száz esztendő gyászkeretben.
S mert nélkülünk minden pusztul,
határokon innen és túl
éljünk együtt szeretetben.
Gyászvitézi nemzetemnek,
van „magyar” ki örül ennek,
s ellentmond a józan észnek,
hívják magyar történésznek,
kinek a szeme sem rebben,
s nem adja Júdásnál alább,
az legalább
gyászunk tartsa tiszteletben.
Kik ez áldott földön élnek
üzenem ifjúnak, vénnek:
mi, kik szebb jövőre vágyunk,
őrizzük meg magyarságunk!
Nincs másunk, csak igazságunk!
Isten színe előtt állunk,
segítségét tőle várunk
Ne maradjon tétlen senki,
tegye a dolgát mindenki!
Az igazság napvilága
ráköszön majd a világra.
Érezze: nem halt hiába
ne forogjon a sírjába
az aradi tizenhárom,
sem Petőfi Segesváron!

Fikker János

Anti Trianon

/Mottó: Emlékezve Kossuth Lajosra is /

Kis nemzetek a Duna mentén,
nyújtsatok egymásnak kezet!
Elég volt már a viszályokból,
elég volt már a gyűlölet!
Ne higgyétek, hogy Európa
megoldja majd a gondotok,
önzetlenül mellétek állva
biztosít jólétet s jogot...

Ne higgyétek, hogy segítsége
begyógyít üszköt és sebet!
Mit lelketekbe mart a Száz Év
egyként alázva titeket!
Ne várjátok, hogy kívülállók
oldják majd fel a görcsöket!
Ne tűrjétek, hogy a sok álnok
fertőzze még a lelketek...

Kis nemzetek a Duna mentén,
nyújtsatok egymásnak kezet!
Emberként élni s megmaradni,
csak együtt van esélyetek!
Külön-külön csak sorvadoztok,
s tovább pusztít a gyűlölet.
Ébredjétek, vegyétek észre,
senki sem tesz helyettetek...

Fikker János

Az anyanyelv

Az anyanyelvnek nincs határa,
áramlása határtalan.
Az volt az édesanyák álma,
ne legyél soha hontalan...

Az anyanyelvet Isten adta,
elvárja tőled, hogy beszéld!
Van ereje és van hatalma,
utadra vetíti a fényt...

Az anyanyelv legfőbb megőrződ,
ha megtorpansz, Ő bátorít.
Vele szólítanak meg a Költők,
általa talál meg a hit...

Fikker János

Erdély

"És Erdély lelke csillan meg a szóban,
mint egy darabka mennybolt tiszta tóban."
/Reményik Sándor/

Csillan fenyőkben, szurdokokban,
patak vizében, haragos folyókban,
sziklák taraján, elomló réteken,
jégből kiolvadt esőcseppeken,
templomok tornyán, lőrésen,
kopjafákon, porladó köveken,
rozsdamarta bádogkereszteken
és temetőkből elsírt könnyeken...

.....

Őszi ködtől aranyló alkonyatban,
rügybontásban, gyermekkacajban,
daloló asszony szembogarában,
hűséggel viselt őrt állásban,
röghöz kötözött kitartásban,
fagyban és farkas ordításban...

.....

Rácsok közé zárt szobrokon,
gondtól barázdált homlokon,
súlyos tehertől ingó lombokon,
juhok szőrén rovott pásztorboton,
pisztráng hasán pirosuló kokojzán,
málnavészben a Kárpátok ormán...

.....

Sziporkázó tengerszemekben,
szánandó, hitesegekben,
tájszóval díszített nyelvben,
mostoha sorsban, Isten dicséretben,
fóhászokban és balladákban,
csodavárásban, álmodásban,
vigasztaló szent ragyogásban...

.....

Ebben, az elvadult világban!

Gerencsér Anna

A ború szövete

Ha bepillantathatnánk abba a szobába,
Látnánk, hogy a szögön lógó viharlámpa
Pislákoló fénye ad a csöppnyi térnek
Csupán valamennyi kevés meleget.

Középen egy asztal, régi, korhadt lapú,
Lábát is elkezdte kienni már a szű.
Asztalon egy tányér, benne néhány morzsa;
Meg egy bádögre, több helyen is csorba.

Széktámlára vetve barna szövetkabát,
Idős viselője azzal védte magát,
De ennyi mit is ér januári fagyban,
Hideg puskatűzben, a lövészárookban?

Ő most a priccsén ül előregörnyedve,
Bal kézfején kötés – új seb, ma szerezte.
Zubbonyáról látszik, hogy szakaszvezető.
Egyetlen társa van: egy szakadt lepedő.

Kikezdte az idő, foltos, rongyos, koszlott,
Egykor volt szegélye, de már szertefoszlott.
(Éppen úgy foszlott el, mint reménye annak,
Hogy e fagy-pokolból egyszer hazajutnak.)

Számára azonban ez a legszebb emlék,
Felesége adta útja előtt – nemrég.
Nappal, mikor harcol, ruhájában tartja,
Éjjel párna gyanánt nyolcadrészebe hajtja.

Járd meg, kérünk, élve a katonaságot,
Hiszen itthon vár rád szerető családod.
– Olvassa hímzése megkopott jeleit,
S imára kulcsolja megfáradt kezeit.

(Ha pár héttel előbb kérdezzük meg róla,
Hogy van-e Istene, nemmel felelt volna;
Ám a halálnak e rút előszobája
Sok ember szívében hitet lobbant lánggra.)

Így ül egy ideig mozdulatlanságban,
Hosszan gondolkodva, csöndes imádságban.
Az arca elborul, hogy fejét lehajtja.
Vagy csak a lámpafény vet árnyékot rajta?

Lábánál a földön egy szuronyos puska,
Most lehajol érte, s a piccs alá dugja.
Holnapig jó lesz ott, legalább nem látszik.
Használta eleget ma kifulladásig.

Elővesz egy lapot. Levelet írt volna;
Nem fejezhette be, mert eltűnt a tolla.
Csak töredék van meg, halvány, szétfolyt sorok:
Ma is továbbmentünk. Nehéz, de jól vagyok.

Nemcsak családjának szólna ez a levél:
Odahaza most egy egész ország remél,
Mind-mind abban bíznak, hogy megmenekülnek...
Hogy adhatná hírét valós helyzetüknek?

Erre idegesen rándul az arcéle.
Nem is gondol ma már vissza a harctérre;
Elkezdett írását inkább félreteszi
Törölgetve szemét – nem lesz könnyebb neki.

Ha bepillantathatnánk abba a szobába,
Látnánk, hogy az ember lefekszik az ágyra,
A lámpát eloltja, s elnyomja az álom –
Talán utoljára ezen a világon

Hertelendy László

Óda Károlyi Mihályhoz

/Magyar Ének 2006/

Nemzetünknek dicső sarja
Tisztelünk ám mi nagyon!
Tenélküled, míg csak élünk
Nem lett volna Trianon!

He Te nem vagy olyan gögös
Oly nagyon cezaromán
Nem nyert volna magyar földet
Se szerb, se tót, se román

Ezeréves Magyarország
Csonkán Néked többet ért
Hagytad hát feldarabolni
Nem egy népért, többekért

Erdély, Bácska visszatért még
De ne bánkódj! Nem soká!
Mert egy másik hóhérbéke
Tőlünk újra megvoná

Kun Béla és Szamuely
Nagylelkűen átadott
Országodban, harminc évnek
Múltával feltámadott

S lett nagy cécó Magyarhonban
Lett nagy vörös vigalom
Csak az igaz honfi ajkát
Béklyózta szótílalom

Bár a muszka elvonult már
Lett ki a helyébe lép
Nem idegen hódító Csak
Egy öngyilkos, gyáva nép

Életműved ma is teljes
Mert mindig van valaki
Ki lánglelked nagy eszméit
Próbálja fenntartani

Bárki ha szól: Fogjunk össze
Mert a sorsunk mostoha
Követőid egybehangzón
Zengik, hogy: Nem! Nem! Soha!

Nincs is annál magasztosabb
Mint ha magyar ver magyart
S koncok felett marakodva
Kiverekszi, mit akart

Hálás szívvel gondol most Rád
Kései sok elvbarát
Te voltál, ki megmutattad
Veszteni így kell hazát

S honvesztőknek ma is vannak
Böven szekértábori
Bár olyan nagy senki nem lesz
Mint Te voltál – KÁROLYI

Hóbor Eszter

Nézz a csillagokra!

Kósza álmot fúj a szél, régi időkről mesél.
Ezer könnyet sír a hold, arra gondol, de szép volt...
Szép volt, mikor odafönt minden este ráköszönt
hazánkra, s a csillagok mögött öröm ragyogott.

Egy nap aztán hirtelen köddé vált a végtelen
és távol a köd mögött a múlt álomba öltözött.
Száz reményt őrző éve, valahol lent, a mélybe'
alszik egy régi ország. Darabokra szaggatták.

Egymás közt szétszították a hegyeket, folyót, fát,
Azt hitték, mi jár nekik, méterekben mérhetik.
S úgy, mint görbe vonalat, húztak emborsorsokat.
Nem is gondoltak arra, hogy nekünk e föld haza.

De akkor is haza lesz, ha találnak más nevet
rá, hisz épp úgy süt a nap, mint régen, száz magyarnak.
Lehet Dél vagy Felvidék, Erdélyben is kék az ég,
mert attól még önmagunk határai mi vagyunk.

Kósza álmodat fúj a szél, s bennünk ez az álom él.
Mert ahogy tegnap, úgy ma ugyanott van a haza.
Az évek és a napok múlnak, de a csillagok
súgják: bárhol is vagyunk, mindig összetartozunk.

József Tibor

Anno anziksz

Tragikus traumában tromf.
Redukált régióért rekviem.
Igazságot irgalmatlan ítélkezésért.
Anyországban akaratot, alkotást.
Nemes nemzetért nagyharangot.
Ország ormaira oltalmat.
Nevermore! Nota bene! Nefelejcs...!

Juhászné Bérces Anikó

Égbekiáltó

Nemzetközi zsvány banda
Országunk vesztét akarta.
Tettét a bosszú diktálta,
Felsőbb érdek így kívánta.

Kimondta hát ítéletét:
Megcsonkítja izmos testét.
Hisz a test végtagok nélkül
bénultságba, kínba révül.

Kiszolgáltatott ki béna,
Hiénáknak csupán préda.
Égbekiáltó e gáztett,
Mit Trianon hazánkkal tett!

Megkövetlek, Uram Téged!
Jól tudod, hogy ez ítélet
Porba sújtotta e népet,
Vergődünk, s közel a végzet.

Csonkolt testen véres fekély.
Pókerarccal néz sok kevély,
S várják, lassan majd kivérzik,
Végső vesztét hón remélik.

Kérlek, Uram, ezt ne engedd!
Támaszd fel a bénult testet!
Benned bízunk, ki a holtat
Pár szóval feltámasztottad.

Juhos Viktor

A hazám

A hazám gyönyörű szép
Nincs hozzá fogható.
Csodás itt az erdő,
csillog a hús folyó.
A hazám büszkeségem.
Szent korona országa.
A hithű kereszténység
megszentelt oltára.
A hazám lenyűgöző
természeti csoda.
Varázslatos a táj
és a sok szép lány mosolya.
A hazám igazi kincs,
mit ránk hagytak az ősök.
Sokszor támadták már,
de mindig védték hősök.
A hazám pazar látvány.
Minden nap egy élmény.
A hegytetőn is oly szép,
mint az erdő mélyén.
A hazám egyedüli.
Szép a falu, város.
Az egyetlen egy ország,
ami magával határos.

Juhos Viktor

Ragaszkodás

Ide születtem
és mindig itt voltam.
Vidáman, búsan
jólétben, nyomorban.
Ez az én végzetem
ez az én vétkem.
Ez az én múltam
ez az én bérem.
Akkor is itt vagyok,
ha új élet ébred.
Akkor is itt leszek,
ha eljön a végzet.
Ez az én szívügyem
ez az én álmom.

Ez az én reményem
ez az én átkom.
Itt élek meg mindent
háborút, békét.
Itt fogom megélni
életem végét.
Ez az én hazám
ez az én népem
Ez az én otthonom
ez az én vérem.
Hiába bántanak,
gyötörnek engem.
Örökre itt maradok
Magyarnak születtem!

Kapitány Cintia

Térkép

Mutatok egy térképet- mondta a Nagypapa.
Ott zúg a vén Duna és Tisza.
Egy seb, mely nem fog begyógyulni soha,
poros országút vezet fiam haza!
Hol nádfedeles házakból árad a szeretet,
hol imára kulesolják a megfáradt kezeket.
Élt egykor egy nép itt kit sokan félték,
s könyörögtek: Uram, a magyarok nyilaitól védj meg!
Szent ez a föld melyért életek fizettek,
hősök, kik büszkén, emberként viselték ha vesztek.
Szétszakították e népet, de a reményt nem vehették el!
Magyar vér csörgedez benned, ezért hinned kell!
Kitartani, ezt a harcot sosem adni fel,
s egy nap Te is hős leszel!
Mert tudod: összetartozunk, s ha hív az ősök szava,
bárhol járj, itt e térkép. Ez itt a haza.

Kelle Péter Gergő

A magyar bükk

Nyugati szél járja át
ágainak bús hadát,
nyári vihar, nyári ár,
előnti a vér, a sár.

Kopasz feje földet ér,
mélyet hajlong zord kegyér',
nyári vihar, nyári ár,
előnti a vér, a sár.

Magja bár a földbe tér,
megtaposva elvetél,
nyári vihar, nyári ár,
előnti a vér, a sár.

Égboltból egy fényes Griff
vérben játszó harcba szállt,
s nyugati szél hordja szét
Bükk millió darabját.

Óh, mondd, érdemel-e ily halált,
ki védvára volt e szélnek
egy ezredéven át?

Kelle Péter Gergő

Egy ország...

Egy ország
becsülete süllyedt ottan,
egy ország
a trianoni homokban.

Egy ország
helyét most maroknyi férfi
egy ország
végét békében méri.

Egy ország
ezeréves dicső múltja,
egy ország
remegő lelke földúlva.

Egy ország
zászlaját felkapta
más ország
viharos szélhada.

Egy ország
áll a megalvadt vérben,
egy ország
egy évszázada tétlen.

Egy ország
két szeme villan fel csupán,
s egy ország
kiált magyar Isten után.

Kerling Zsuzsanna

Azt a Magyarországot

Oh, hol vagy én elveszett, hatalmas Hazám?
Volt itt török, tatár, legnagyobb sebed mégis Trianon!
Elveszett népem, kitépték szárnyaid, mégse sírsz?
Most, hogy rég volt, s esélyed lehetne, miért nem hívod,
Miért nem kiáltod, és követeled vissza földjeid?
Hegyeid, völgyeid, folyóid, a dicső hon újra régi lesz,
Csak harcolj, kicsiny Szülő hazám, mert erős vagy!
Oly nagy voltál, vad, szilaj, de mi maradt?
Elszakadt Erdélyünk s a csodás Felvidék,
Az erdőink, mezőink, tavaink s medencénk, jaj!
Vissza akarjuk kapni AZT a Magyarországot, ami volt.
Mostanáig könnyünk áztatja új határ földjét,
De a remény nem hagyja el szívünket, Hazám.
Csak tûrd s tûrd; küzdj és küzdj, Magyarország!

Keszi Bálint

Amíg magyar

Ha lehunyom szemeimet, lelkem oly magasra száll,
Hogy a hamuszürke égen eltűnik a látóhatár.
Kitisztul az égi út, és előbújik egy régi szentély.
A messzeségben felragyogsz, drága Erdély.

Jól látom, ahogy a Mennyországba nyílnak
Arannyal vert kapui a Hargitának.
A falvakon, rónákon milliányi angyal-szerzet,
Gyergyói vízzel mosdatják kebleiket.

De a zöldellő tenger mélyén
Megtörten énekel az öreg Erdély:
Anyám, miért hagytál el engem?

De gyöngé hangja elvész Budapestig,
Mert a nemzetek súlya mellére nehezedik:
Segíts, kérlek, amíg magyar a szívem!

Kiss Csaba (Kosztya)

A k(i)út

Kőről pergő száraz moha,
Gazzal körbeölelt út.
Állott posványt foglyul ejtve
Roskad rá egy szikkadt kút.
Béklyóba vert páracseppek
Hullnak vissza elhalva,
Haláltusájuk végénél
Testet ölt a kút hangja,
Mi mindig ugyanazt mormolja
Megtörve a falakon,
Az igazságot letagadva
Süket füllel és vakon,
Hogy Isten lábbal tiprott kertje
Száz éve már egy mély kút.
Falnak rontó morajló hang,
Merre innen a kiút?

Hé, itt vagyok!
Élve!
Zendül meg a mélybe
Pengeként hasítva
A poshadt sötétségbe,
Mint kitaposott virág,
Mint végzetébe fáradt
Bakancsos lábakkal
Összeesküdt árnyak.
Hol nagyot belerúgva,
Hol cinkossággal nézve,
Szent földje ölében
Gyommal felemésztve.
Ám itt vagyok!
Élve!
S most már visszatérve
Gyógyíthatlan sebbel,
Szögekkel verve fel Jézus keresztjére.

Hé, itt vagyok!
Látlak!
Mint azon hazug vádak,
Mik dárdaként repülve
Szívemen találtak.
Hogy hangja elnémuljon,
Hogy fuldokoljon vérben,
Egy szétszabdalt nemzettest
S a közöny tengerében.
Kiéhezett vadak
Foga tépi, marja,
Rekedt ordítását
Senki meg nem hallja.
Ám itt vagyok!
Látlak!
Sötétbe bújt árnyak,
A vádak visszahullnak.
Poshadt légváradnak mélyén megtalálnak!

Hé, itt vagyok!
Érzed?
Hogy jéggé fagy a véred.
Egy értelmetlen sorsba
Beledöngölt élet.
Hol minden elvétetett,
Hol bűnös lett a vétlen.
Láncon vezetett,
S a rablók békéjében
Kimondott ítélet
Igaztalan vádra.
Egy nemzet ítéltetett
Lassú kínhalálra.
Ám itt vagyok!
S érzed!
Csak most még azt nem érted
A süket mormogásban,
Hogy mártírok sebéből mért csak csendben vérzek.

Hé, itt vagyok!
Hallasz?
Az önpusztító, aljas
Tetted kísértete.
Amit meg nem vallasz,
Mert kést mártottál belém,
Mert szerte folyó vérem,
Lélektől megfosztott
Haldokló testvérem
Milliója kiállt
A viharos szélbe,
Hogy hitvány rablók előtt
Nem borulnak térdre!
Ám itt vagyok!
S hallasz!
És ha eljő, majd az
A tükör eléd kerül,
Verejtéktől ázva az árnyéktól is tartasz.

Kőről pergő száraz moha,
Gazzal körbeölelt út.
Isten lábbal tiprott kertjén
Roskadozó szikkadt kút.
Te szitkot szóró, gyalázkodó,
Veszett lélek haragja!
Bűnök bűnével mérgezett
Nyirkos posványinak rabja!
Sötét mélyben morajló hang,
Gonosz voltál és álnok.
Emeld hát föl most a fejed,
A kút szélénél itt állok!
Hogy szóljak hozzád, innen fönről,
Mint jövő, jelen és a múlt.
A fény csak általam juthat le.
Csak én vagyok a kiút!

Még itt vagyok
S várok!
Mikor hazajárok,
Az elgyötört szívekben
Bilincsek és rácsok
Rozsdájától marva,
Sebeitől tépve,
Vállvetve egy nemzet
Tekint már az égbe,
Hogy e lánggal perzselt szent föld
Széjjeltépve, végül
Nem senyvedhet Isten
Ítélete nélkül!
Ám itt vagyok még
S várok!
Mert előttem, mi tátong,
Átlépni nem tudom!
Az száz év könnye alatt szakadék s nem árok.

Még itt vagyok,
Erre!
S ha napfényel egy percre
Lenézünk e könnytől
S vértől ázott helyre,
Hogy ingyen kegyelemmel
Jobbomat lenyújtva
Vezeklésért, amely
Elveszett a múltba,
Torz tükörbe öntve,
Állott posvány mélyén
Gyaláztál, mocskoltál
A bűnös nemzet képén!
Ám itt vagyok még,
Erre!
S egy égből jövő jelre
A szikkadt kút beomlik,
Hogy újra napfény süssön az összetiport kertre.

Kovács Ádám Máté

Tudom

Fájdalom van a szívekben, Lépni tovább oly' nehéz.
Megtört lelkű emberekben a boldogság elenyész.
Vigasztalást az életben Ezek után mi adhat?
Megtaláljuk-e lélekben értelmét a szavaknak?
Bennünket a valóságban elszakított Trianon,
Légy bárhol a nagyvilágban, Lelkünk összeér: tudom.

Kövesi Péter

Huszdik század

(Válaszul József Attilának)

I.

A múlt időnek partján ültem,
néztem, mint fut el a huszadik század.
Pénztől és vértől részegülten
sodródott hátán szégyen és gyalázat.
Sötét árnyakkal hömpölygött tova.
A Styx volt ez? Vagy a szelíd Duna?

Az idő felgyorsult, s amíg régen
csendben csorogtak le az évszázadok,
felzavarta, mi ott lapult a mélyben,
a vérengző, sunyi vadállatot.
Soha nem ölt még ennyit az ember
terv szerint, mérnöki értelemmel.

És a tovatűnt békeidő végén
jöttek a háborúk, véres zászlók,
jelszókat ordító részeg hadak élén
bomlott elméjű világmegváltók.
S viselt a gyáva, ha el nem futott
kampós keresztet, véres csillagot.

Láttuk, mint dobta le rongyolt leplét
a kommunizmus kísértete,
s fulladt bele gyárak füstködébe
a szebb jövő hamis ígérete.
Mint jöttek tankok „testvéri” országból
menteni népünk a szabadságtól.

II.

Ister, Donau, Danubius, Duna,
német, osztrák, magyar, Balkán népe,
kinek jelenti még ez a szó, hogy „haza”,
és mennyi vért ontottak ki érte?

Mind, akik itt, a Kárpát öblén éltek
rohanó századok hosszú során,
hittük, a Duna, Tisza testvérré tesz,
békében él szlovák, ukrán, román.

De mégsem, jött a nagyhatalmi önkény,
egy döntés, sunyi, igazságtalan,
milliókat ragadott el az örvény,
s lett saját hazájában hontalan.

III.

Az alsó lépcsőn önmagamba nézve
ülök, ahol te ültél egykor talán
elmerengve, majd hetvenöt éve,
ezerkilencszázharminchat júniusán.
Érzem hogy itt vagy, szellem, árny-alak,
és látod is már, mit én még csak nézek,
halkan, magamban megszólítalak:
Tudod már, az anyagba csak a tested tért meg.

Látod, mit közben mi nem vettünk észre,
kapzsi kezek szaggatják hazánkat.
Most van csak kész az idő egésze,
most folyik el a huszadik század.
Te már az időnek része lettél,
a te Dunád már a múltba futott.
De jönnek új idők hullámok hátán,
tengerbe mossák ezt a századot.

Az idő közben lassan beestéllett,
elcsendesedett a napi zajlás,
túlról a part sok lámpafénye égett,
lelkemben lassan csitul a kavargás.
Mint agg böles, ki csak üldögél merengve
folyt a Duna, ölelve a partot,
nem érdekli sok lidérces vad eszme
ránk néz, és vár, ugyan mit akartok?

Rendet szeretnék. Nem puskát, tankokat,
bakancsokat, gyilkos gyalázatot -
egymásba omló szelíd hullámokat,
békés és dolgos új évszázadot.
Mit ért a harc, mit őseink vívtak?
Mit oldott békévé az emlékezés?
Rendezni végre közös dolgainkat?
Ha van még hozzá szív, szemernyi józan ész!

Kutasi Károly

...és mégis

Isten kalapján bokréta ország,
legszebb tájain
pillepalack nyulak hegyezik kupakjaik,
nejlonzacskóvarjak ülnek
virágzó fák ágain
szemét.

Rézkábelszigetelésfüst
ragadoz az égen,
ciánban ázott csukák
pipálnak vizein
szemét, szemét.

Döntenek bálványt és tabut,
hazát árulni nyugatra sietnek,
mindenre találni orvost, donort,
bírókat és tanúkat,
meggyalázott sírok tünt hősöket kivetnek,
az igazság szúrja a sokak szemét,
szemét egy ország
szemét.

És mégis,
ha egy hete nem hallok anyanyelvemen szólni,
ha egy napja nem tudom, mit játszott kedvenc csapatom,
ha egy percet kések az éjféli himnuszról,
görcsbe rándul a gyomrom,
elfogy a levegő,
lefagyok,
feladom,

ergo,
szabadföldi paprika, paradicsom, bográcsban lecsó,
Arany, Radnóti, Pilinszky versének rejtett ízei,
pillantás Szentgyörgy-hegyéről Egry szemével,
viharban Hortobágyon Csontváry színei,

tehát,
boromhoz fröccsentek szódát,
ne legyen kutyám, pulim legyen,
zongorán Liszt, hegedűn pacsirta szól,
sírva röhögök kín-szülte vicceken,

itt ásnak el vagy szórnak szét valahol,
és mégis...

Kutasi Károly

Évforduló

Mi ezer évig készült, mint tették
száz éve, most is elemelnék,
de építik kéz-, föld- és kőművesek,
és őrzik szorgos Kelemennék.

Kétharmaddal csonkolt testből
füstbeszálló roncsolt lélek
azóta üzeni a világnak:
megmaradtam magyarnak, élek!

Lőrincz Teréz

Szabadkai fénykép 1917-ből

Dédanyám szelíd, okos szeme, ahogy
rám néz a távolból, még nem tudja,
hogy a nagy háború nagy vesztese,
dédapám hazatér a frontról és a pesti
pályaudvaron szembesül egy ismerős
jégbe fagyott arcán a spanyolnátha
özvegyi fátylával, s majd az ő kalapjára
is felkerül a fekete pántlika, mihelyt
levetheti otthon csukaszín zubbonyát.

Itt áll a fénykép szélére szorulva
a két ötéves is, a két mindig-félárva,
nagy mama és nővére, még várva,
hazatér-e apjuk, és nem hallani még
a harangokat sem, amint nemsokára
megkondulnak, s a Kárpátok alatt
már értük szól a harang és értünk,
mert kezdődik a nagy átrendezés!
Határköveket görgetnek parancsra,

s halott-merev éjszakák nyomnak végső
pecsétet a kivégzett béke homlokára.

Grand Trianon falai föl kacagnak,
míg a magyar gróf bölcs jóslatát
négy égtájra tépi szét a szél;
nem látni még e férfi arcát sem itt
arról a másik régi fényképről, ahol
visszatekint még, mielőtt elindul
a lépcsőn lefelé, a töredelem fölparázsló
örök magányként, le a törpék közé,
alá a huncut és rút zsibvásárba.

Régi házunk padlásán dédapám
csukaszürke zubbonyán halotti
tort ültek a molyok, de ezen a fényképen
őket se látni még, ezen csak egyedül
dédanyám szelíd, okos szeme ragyog
egy sötétkamra vak világán át.

Lucskai Vincze

Szalajka maszkban

ideje van a kövek szétszórásának
külön az erdőn túli éveké
s a hegyekhez simuló részeké
s bennem csak a csend marad
Erdély mohos csendje
s a Partium halk szeretete

mondd kinek üzenhetnék hadat

lelkem ha oly szakadt
foszlányaiból mi maradt
szójak e még zászlót tenyérnyit
ráhímezni kusza életrajzát
minden sóhaját
vagy kopjafára égnyit
kapaszkodjon belé a szél itt
és feszüljön a kristály vitorla
pusztuljon ki szelét kifogta
emlék kürtő mélyén
izzon a huta
csúrjeim mind kifosztva
halomban áll a hamuzsír
arcomra kenem
simuljon rá lelkem
halotti maszkként legyen ír
ha hála szegényen feledlek

mondd kinek üzenhetnék hadat
ha szalajka maszkom vak odúból
gyöngyöket fakaszt
világtalan
szilaj emlékek szédülten rajzanak
nyissátok hát a kasokat
fogjatok be minden szót
a kifacsart földeken
csak ez maradt
és azok a szétszórt kövek
láttátok már a halmok felett
sorakozni neveit a múltnak
porladnak
a kérgesedő jeleken
csak kopjafájuk van
kétrét görnyedten
s alant a hantok fájdalma
némák a pihenő koponyák
ismeritek őket

a bölcs véneket
tudták nevét a tájnak
a végtelen határnak
és tanítottak járni
bejárni a vidéket
a hátaikat a bérceket
és az erdőn túli részeket
belakták a székeket
szereket és szegeket
örökségünk szétesett
de megtanultam járni
fanyar léptekkel hangtalan
megtanultam járni
és követem az árnyakat
a szétmálló nyomokat
morzsalékán fakasztok rügyeket
ha kesergés kelyhébe
mártott az irónom
és értitek már ezt az érzést
a ráncok árnyékát
a felismerést
meddig lesz ideje a jajgatásnak
ha szökdelést sóvárog a láb
szűk karámba szorult a gulya
és cipeli hátán telek jeges havát
meddig táplál még szekered
ha dereka már csintalan
kátyúba szorult fáradt kerekek
megkövült küllőin az út sara
vonuló évek az ég alatt
keresik a régi fészket
a füstölgő lármafát
mint csóva seregek
reménytelen
és ha eljön ideje az összegyűjtésnek
ki hordja majd egybe a köveket

Lucskai Vincze

Tabula Varadiensis

még vagyok
 a képtelen tér
 torz képén
feszülő délkörök
szorításában
 mint vérrögök
 vonyító
 balga magyar
még vagyok
 s ha térdelni támad
 kedvem
itt a Bémer téren
 hát megteszem
és imámat félbe
senki ne szakítsa
 mert minden timpanon eme
 helyen
 mi fölém hajol
ősök akarata
 s az én kriptám
 az én oltárom
a kálvária fellegén
 eltaposott templomom
káprázat
vonaglása
 s a szent hegyet is szórná
 szét a gőg
ha
porainkból röge
végleg elpusztulna

 de itt vagyunk
 és feszülünk még a
 keresztben
harang hang
 pang
timpanont ácsol
homlokomra
 Ráncokból
a
század
 hányszor essek még el
 istenem hogy lásd
egyre nagyobb már a
péntek

a Pece is rég
elásva
talpam alatt hömpölyög
megannyi cseresznye
virágzás
és dübörög rajta a torz
jelen
tapossa

a frízek mind
átírva
könyörtelen
kötörők
ámítják az erre vetődőt
s a világ mint hasadt
tudat
csak bámul

és a várárok is kiszárad
sóvárgó medrek
fölé
görnyednek a bástyák
nevüket feledni

de
még vagyok
s ha térdelni támad
kedvem
itt a Bémer téren
hát megteszem
és imámat félbe
senki ne szakítsa

*** Tabula varadiensis**

Vitéz János (XV. sz.) csillagvizsgálót állított fel Váradon. Georg Pauerbach bécsi csillagász professzor erre helyezte a kezdő délkört, s a híres Váradi Táblákban (Tabula Varadiensis) innen számította a nap- és holdfogyatkozásokat. A krakkói Jaggielonszka könyvtár kéziratárában őrzik a 15. századból származó, 603. számú kódexet, amely tartalmazza azt a csillagászati táblázatot, amely minden meghatározást a váradi meridiánból kiindulva állapít meg (Supervaradino).

***Bémer tér**

Nagyvárad eklektikus stílusban épült főtere

*** Pece patak**

Nagyváradnak egyik föld alá kényszerített melegvízű patakja

* Az ötbástyás **nagyváradi vár** csaknem ezer éves múltra tekint vissza

Madarász István

Trianon100

Magyarország felett gyász fellegek járnak,
Csöndbe burkolóztak az apró magyar házak.
Hallgat most egy ország, elnémult egy nemzet,
Mely száz éve hordozza e nehéz keresztet!

Könnyező szemekkel nézünk most egymásra,
Kisírt szemeinket minden nemzet látja.
Figyelik nemzetünk homlokán a ráncot,
Gyászmiséink felett járnak örömtáncot.

Hisz nincsen e világnak, még egy olyan népe,
Amelynek ily sokan törtek életére!
Pedig nem volt bűne a magyarnak, csak annyi,
Nem tudta bajtársait soha hátra hagyni!

Most csak imádkozva tekintünk az égre,
Trianon árnyéka festé feketére.
Nézzük az új határt, s mi országunkból maradt,
Mások húznak körénk vastag börtönfalat.

Eltépett egymástól pár újszülött hatalom,
Ki kívül, ki belül ragadt e falakon.
Most mégis felkiáltunk, hangunk száll az égre!
Itt él a magyar nép, több mit ezer éve!

Ismét talpra áll majd Árpád vezér népe!
Milliók lépnek rá a csillagösvényre!
Újra nagy ország lesz Magna Hungaria!
Addig is oltalmaz drága Szűz Mária!

Márton Rajmund

Megtépázott kép

Egy régi képet nézek,
És kesergek miatta.
Ahogy egykor jó apám
És nagyapám is siratta.
Talán felejtenem kéne
És továbblépni végre,
Mégis könnycsepp hullik
A megtépázott képre.

Rajta kopott betűk állnak,
Hirdetik, hogy: Nem, Soha!
Eltűnődöm mindig azon,
A sors miért volt ily mostoha?!
A betűk felett magasabban
Ott vigyáz a nagy turul.
De mit vétettünk Uram,
Miért szenvedünk ily mocskosul?!

Egy évszázad súlyos porát
Letörölném, tisztogatom,
Felbukkan egy újabb részlet,
Ezredszerre megsiratom.
Egybe látom újra megint,
Felélénkül minden színe,
Piros-fehér-zöld szalaggal
Körbefűzött ékes dísze.

Ütött-kopott mégis ragyog,
Ahogy tette sok-sok évig!
Szerelmes tekintetemben
Gyönyörűségesen fénylik.
Szívemnek legmélyebb vágya
Várja régi dicsőséget,
A megtépázott képből maradt,
1000 éves örökséget.

Monostori András István

Csónakban

Gróf Apponyi Albert trianoni védőbeszédének 100. évfordulójára!

Itt már mindent elöntött a Balkán.
A felszínén megannyi csónak.
Fennmaradásukért rimázkodjatok
a Mindenhatónak,

hogy száz éve bedugott fülét
nyissa ki újra nektek!
Bár, ha meg is teszi,
e kegyel ugyan mire mentek?

Ha már a hitet vennétek elő,
egyért kulcsoljátok kezeitek imára!
Ne a múltért,
melyért már kár keseregni hiába.

De el se feledjétek,
soha azt, mi történt,
mégse vérrel írjatok
a régi helyett új törvényt,

Egyet tegyetek, csónakban vergődök,
amit senki meg nem tesz helyettetek!
Ez ordas, mély tengeren,
maradjatok fenn és evezzetek!

Monostori András István

Ez lenne a béke...?

Ez lenne hát a béke?
E megfakult, keselyűkarom tépte
parancs, mely a papírlapra égett,
csúful hirdetve a veszteséget?
Hisz nem béke ez. Ragály, betegség, rák,
ha békének is hazudták.
Száz éve belénk eresztett mótely,
ezer év múlva sem tűnik még el.

Nekik csak győzelem volt, nekünk a haza,
hát akkor kinek van itt igaza?
Ki érti a vérbe mártott igazságot?
Ők a vádló, mi a vádlott.
S tort ülve rajtunk, ti győztes pártok,
hazánkat, mint Koppányt feldaraboltátok.
Keblünkről szakasztott megannyi árvánk
otthonát idegen zászlók várták.
Kárhozattól zsongó egek,
ilyet miért engedtetek?

Fogak alatt csikorgó szavak
elhalkulnak száz esztendő alatt,
de emlegetik és nem lehet vége,
mert a béke keselyűkarom tépte,
és ellenszava gyűlik egyre,
dacként fertőz testről testre.

Sebeinkből most bogáncs sarjad.
A horizonton szomjas varjak.
Alvadt vérünk a szomjuk tava.
Elvette föld. Régi haza.

Nagy Noémi

Száz év

Száz év.
Száz év alatt elporlik a test, eltűnik a gondolat.
Száz év, s bennünk még most is dúl az indulat.

Száz év,
Mialatt gyermekek, unokák, dédunokák születtek, s haltak.
Száz év, s bennünk a fájdalom kicsit sem lett halkabb.

Meghurcolt, megláncolt dicső népünk hona,
Emlékünkben e gazság el nem tűnik soha.

Gyalázatos, bűnös 1920 júniusa!
Mikor sok millió magyar került határon túlra.

Rengeteg honfitársunk, család, barátok,
Idegen országban lett most nektek hazátok.

E rendezés, mely minden igaz magyar szívét tépi,
Miközben a sok győztes a saját bőrét félti.

Kik e büntetést miránk ott kirótták,
Fogalmuk sincs róla, mi az az igazság.

Száz év.
Száz év alatt a gondolat eltűnik.
Száz év, s a fájdalom szívünkben nem szűnik.

Nagy Réka

A múlt ostorai

Vén Magyarország!
Hol oly sok mára a szomorúság.

Hajdanán, Árpád hajnalán,
Magyarok élték a győzelem korszakát.
Mára ez a múlt szétfoslott;
Magyarország szíve is megoszlott.

Az ország, mely a múltban annyi vért kívánt,
Nem maradhat egységben ezután.
Hiába küzd érte a hazafi nép,
A "világ urai" ellen minden küzdelem kevés.

De hol voltak a franciák honfoglalás idején,
Hogy most rajtuk múlik az ősi magyar örökség?
Hogy térdre kényszerítsék a szent népet,
Kikben csörgedezik Árpád vére.

Megtörnének az ellenségek,
S minden szavukkal megvetnének.
Nyakunkba aggasztják a világi terheket,
Minket csak megtaposni lehet.

De emlékeink nem vehetik el,
Zászlóinkat büszkén emeljük fel!
Szétszaggatott népünk eme napon egyesül,
És visszatér az ősi szellem határok nélkül.

S a magyarok bár szerteszóródtak a világban,
Lelküket mindig megtalálják a nagy hazában.

Ördög Tímea

Háromszoros a nem!

Háromszorosan is tiltakozik a magyar,
E sír se nem ápol, sokkal inkább takar.
Elfed és rabként tart, láncként, mint rabon,
Ha visszhangként, de vesszen, vesszen Trianon!

Háromszorosan nem enged útjából a vándor,
Megtépett csonkjaival áll, s mégis jámbor.
Véres könnyet hullajt, felejtődik vigaszon,
Bosszút esküd, vesszen, vesszen Trianon!

Háromszorosan emeli az égbe öklét a harcos,
Szívében százévnnyi szenvedés az, mi mardos.
Sorsát sosem segítette ez a hatalmas viharon,
Villámcsapásként sújt, vesszen, vesszen Trianon!

Háromszorosan imádkozik Istenhez a magyar,
Hol eddig nyár volt, most nem fedí, csak avar.
Magyarország legdicsőbb, szebb éveit siratom,
Istent kérve kiáltom, vesszen, vesszen Trianon!

Paudits Zoltán

Magyar bánat, Trianon

Levágták ujjaid,
lábadat, kezedet,
csonkává tették
szép magyar földedet.

Elvették a határt,
elzárták a népet,
és nem hagytak mást,
csak az ős emléket.

Szakadt Bánát, Bácska,
Erdély és Hargita,
milliók száján
ég ma is az ima.

Könnyben áll a magyar
szívnek dobbanása,
ellen a világ,
csak Isten a társa.

Lobbanj fel égi tűz,
olvaszd el a láncunk,
űzd ki lelkünkéből
mérhetetlen gyászunk!

Mária, Szent Anyánk,
nyújtsd felénk kezedet,
tedd újra eggyé
hű magyar nemzeted!

Pázmány Éva

Egyszer voltál...

Ki vagy Te, kinek szívében oly nagy a fájdalom?
Felhők közt keresed, ki megmenti otthonod.
Sóhajod száll, majd átsuhan száz sírhanton,
reményvesztett emberek ezreit gyászolod.

Ki voltál akkor ott, ki másokat tapostál,
szabadság szép szavát mindenütt harsogták,
S hiába akarat, erőd feletti hatalmak
élvezik ma mindazt, mit őseid rád hagytak.

Ki vagyok én? Csak azt tudom mit tettél,
százezer hősünk közt te is meneteltél.
Gondolatban szárnyalok a végtelen sereggel,
nem tudom hova tart, csak megyek lehunyt szemmel.

Ki lennék akkor, ha ez másként lett volna?
Ha a déli harang mostantól hangosabban szólna,
zengenék a népek Magyarországról ma:
ez a nemzet nem szakadhat sokfelé egy szóra.

Kik vagytok ti, bűnös lelkek?
Isten előtt hogy álltok meg?
Lehajtjátok fejetek vagy behunyjátok szemetek?
Kik vagytok, hogy dönthettetek szép hazánkról minden felett?

Hát te, gyermek? Kinek szíve-lelke magyar,
de attól félsz, a szavak veszedbe hajtanak.
Lelked sötét árnyékában keresd meg önmagad!
Ne feledd, hogy hazád népe mindig büszke marad!

Fák suttogják halkan zengve: nem lehet még minden veszve,
ott állunk majd nyitott szívvel, s ünnep lesz a magyar népnek.
Fájdalmunk nem enyhül, csak mardos odabent,
Imádban kérd Őt, hogy segítse nemzeted!

Pete László Miklós

Trianon emlékezete

Kár rajta keseregni már;
Az idő, mint részeg tengerár,
A bűnök régi szigetét megette,
És teremtett új vétkeket helyette.

Mint hosszú szoknyás, lompos vén kokott,
Rejti a történelem az okot,
Sok mulékony rossz tartós bajt hozott,
Külföld lett, ami összetartozott.

Voltunk a színe – lettünk a fonákja,
Kopott gyűlölködések rongyos zsákja,
Kölcsönös gonoszság,
Mint okság
Divide et imperája,
Nagyhatalmi futballpálya;
Játszótér...

Távoli, mérges kis hangyaboly,
Van orosz röhögés, angol mosoly,
Marketing szájalom,
Tankos segély,
S egyre idültebbé lesz
A fekély.

Határt szabott frakkos úri banda,
Volt hozzá kenetteljes handabanda,
S a végén álszent kísérelével.

Rossz természetlen harci riadó,
Makacs gyűlölség a bolond-adó,
S röhög rajtunk a kísérelével.

Hadd tervezzünk kölcsönös harci létet,
Új elragadást, újabb visszavétet,
Csak örüljön a kísérőlevél.

Ők sem lettek nagyok és gazdagok,
S az ő fülükbe ugyanaz gagyog;
A rossz, sárguló kísérőlevél...

Millerand-pofájú kísérőlevél,
Mikor hagyjuk, hogy eltépje a szél?

A gyűlölet rossz, retkes régi condra,
Miatta van még igény Trianonra.

(Ez senkinek se jó,
Tán esetleg:
Konföderáció?)

Trianon egyre hóbörögni késztet,
S nem érdekli homályos apró részlet,
Mint igazság...

(Ez senkinek se jó,
Tán esetleg:
Konföderáció?)

Ahol sok a nép, és egy a haza,
Ott senkinek sem lehet igaza
Egymás ellen...

(Ez senkinek se jó,
Tán esetleg:
Konföderáció?)

Lidércfények,
Rossz törvények,
Pokolbéli messzeségek,
Boszorkányfészek:
A sátán ünnepel.
Kelet-nyugat sok Millerand-ja
Vigyorogva
Üzletel.

Trianon: békeszerző nagyurak,
Ritkán szégyellhették el magukat.

Tudták, kinek hoz hasznot a harag;
Csontot közébük, uszulhassanak...

A béke vereségnek tűnhetett;
Csináltak örök fegyverszünetet.

Nincs profit, ha az ember igazul,
Miért ne intézhetnék gonoszul?

Rabolhattak hát, nem is keveset,
De mára már csaknem mind szétesett.

Létünket Trianon azóta fúrja,
Csócsáljuk vissza ezerszer is újra.

Trianon ma is halálra tanít;
Hagymázos képzelgéseket vonít,
Vagy megtagad, cserbenhagy alja módra,
A bennünk élő Trianon.

Egy "haza" szóért akárkit felnégyel,
Magyarnak lenni szégyell
A bennünk élő Trianon.

Mint önmagát elvesztő kerge medve,
Elbujdokol angolszász fenekekbe
A bennünk élő Trianon.

Akkor tudunk majd felnézni az Égre,
Ha egyszer magunkra találunk végre.

Mi láthatunk, és most már látni kell,
Az igazságot nem takarja el
Területi siker.

Nem panaszkodni hát, nem holtra válni;
A megoldást nekünk kell megtalálni.

Áció-káció,
Sok kis náció;
Egy kis ráció,
Nagy érzelmi konszolidáció,
(Sok dolgok vannak ám, Horatio...)

Áció-káció,
Sok kis náció,
Vagy globalizáció,
Meg romanizáció;
S vergődve,
Tengődve
Szédelgünk a csődbe;
S angolul
Alkonyul,

Céltalanul beborul,
Céltalanra komorul;
Céltalanságot árul,
S a legvégén
Kínaira
Vidámul;
Vagy...

Áció-káció,
Sok jó náció,
Mi teremhet jövőt,
Milyen tiszta stáció?
Esetleg a békés, délceg,
Barátságos, de nem félszeg
Konföderáció.

Pete Miklós

Vajon mit mondott volna?

Vajon mit mondott volna Petőfi?
Arany, Ady, Jókai ha megéri?
Vajon mondtak volna valamit?
Vagy csak némán hallgattak
volna, mint a gyászoló ember
szerette sírhantja mellett?
Mint a költő, a szavak mestere,
ki belátja, mégis van, mit
szavakkal elmondani nem lehet?
Mint a művész, ki képzeletben él, alkot,
de most meghajol a Valóság
iszonyatos ténye előtt?
Tán Petőfi dühöngött, falnak rohant volna?
Míg Arany magába roskadva zokogott volna?
Hogy mondhatták volna el mit érzett
az a több millió magyar,
kinek nem házát, nem otthonát:
hazáját orozták el?
A kolozsvári tanár, a szabadkai pék, a komáromi kereskedő?
A határőr katona, ki hazáját mindeddig hűséggel szolgálta,
s most gyanakvón kell vizsgálnia honfitársát,
ki csak átmenne Kassáról Miskolcra?
Tragédia? Katasztrófa? Betűkből átérződik tán, hogy
évezredes munkáink gyümölcse,
nagy családjunk milliányi tagja,
Erdély hegyei,
Bácska mezei,
Fiume tengerpartja,

Felvidék bányavárosa
most már mind
valaki idegen uralma alatt van?
Nem tudom, de talán legnagyobb poétáink is elnémultak volna,
ha az esti lapok címeit megpillantották volna
ezerkilencszázhusz júniusának negyedik napján.

Pichlerné Kondra Katalin

Apák bűne, unokák sorsa...

Nem éltem akkor, nem tehettem róla,
de száz éve előre eldöntetett sorsom.
Nem én akartam ezt, kilencvennégyben
mondták: a magyar, magyar honban éljen.

Csak én tudhatom, mit jelent nekem,
mikor fotókon nézhetem az otthont,
távoli világban, örökös honvágyban
égve, mindig keresve, ami elveszett.

A gyermekkort és az álmokat,
melyek teljesületlenül maradtak ott
a bokrok alatt, fenyőfák odvában,
pajtásaim szemében, tarka virágban.

Csak én tudom, mit érzek, nem kell,
hogyan értesd, s nem is panaszosan
de rendületlenül, ne akard tudni, hogy
mi van itt belül. Temető az én lelkem.

Benne nyugszanak, akiket szerettem.
Ha ünnep van, a szívem hazaszáll,
lelkem a hegyek fölött könnyezve megáll.
Esik, mondják ott, én itt emlékezem.

Pichlerné Kondra Katalin

Határtalan dal

Szerelem, szerelem,
gyenge kis madárka,
ne siess, ne repülj
idegen országba.

Idegen országba,
ahol nem vár senki,
gyenge kis madárka,
nem lesz kit szeretni.

Nem lesz kit szeretni,
messze leszek tőled,
várom, hogy üzenjél,
hírt halljak felőled.

Hírt halljak felőled,
dalolj kicsi madár!
Énekeld meg nekem,
hol van az a határ?

Hol van az a határ,
mi elválaszt mindent?
Testvért a testvértől
száz év óta, minket...

Száz év óta minket
sors és balszerencse
üldöz, fogságban tart,
meg vagyunk kötözve.

Meg vagyunk kötözve,
mégis, törött szárnyal
is akarsz repülni
szemben a halállal.

Szemben a halállal
én is álltam egyszer,
aratott, s mint kalász
hullott a sok ember,

hullott a sok ember,
nem hagyott elveszni
engem az Isten, hogy
legyen kit szeretni.

Legyen kit szeretni,
itt vagyok, madárka.
Ne siess, ne repülj
idegen országba!

Pichlerné Kondra Katalin

Kötélék

Nem tudom mi ez a fájdalom
csak elszorul a szívem,
könnyem pereg amikor haza gondolok.
Ha magyar embert látok, ha meghallom
a himnusz dallamát, úgy verdes a szívem,
hogy ki akar szakadni,
nincs ellene orvosság.
Az ilyen fájdalomra nincsen gyógyír.
Ez olyan kegyetlen,
mint fát csavarni ki tövestől
vagy szárnyát szegni
a repülő madárnak.
Ha elmentél, ha úgy hiszed
gyökered szakadt, hát tévedsz!
Mindenkit hazavárnak.

Apád, anyád még a sírból is hív.
De gondolnak rád a többi ősök,
kik valaha éltek a földön,
kiknek nyomát véredben,
lelkedben őrzöd és nem tépi ki
onnét soha semmi.
Ezért kell annak így szenvedni
aki elment, mert máshol nincs hazája.
A magyar népnek van egy
édes- titkos átka, ami nem enged,
nem hagyja, hogy más légy.
Ezért van magyar föld, ezért él.
Ha széles e világon sok nemzet kihál,
tudd, hogy valahol, ott ahol születted,
maradtak még maroknyian.

Pintér Gergő

A fészek

A jeges, kopár, hófödte bérceken
Állt egy fészek csonkán és délcegen.
Az aranyló, csapzott, kócos szalmaszálak
Altatódalt dúdoltak a pelyhes kismadárnak.

Álmodott a madár, a holnapról álmodott,
Mikor szárnyat bont, és itt hagyja ezt az átkozott,
Rideg helyet, s elszáll messze, nagyon messze,
A horizonton túl vöröslő végtelenbe.

Napkelettel száll a zöldellő völgybe le,
Hol az erdőt a béke s bőség íze lengi be,
S hol újrafesti a megfakult vágyakat
A túleplen villódzó ezernyi árnyalat.

De mikor a káosz fölváltja a csöndet,
Amikor a jégeső elmossa a völgyet,
Mikor a remény megfagy, és ölni jön a tél,
A megtépzott madárhoz egy altatódal hangja ér.

Csukd le szemed, álmodj kismadár,
S ne feledd, a csonka fészek
Itt az ősi, büszke bérceken,
Míg forog a Föld, mindig hazavár!

Pintér Gergő

Ha én magyar volnék

Ha fájó seb volnék, sohasem hegednék.
Minden magyar arcon izzó pecsét volnék,
S ha az évek alatt egyszer behegednék,
Legyél ott barátom, legyél, aki feltép.

Ha én sólyom volnék, újra szárnyra kelnék,
A rozsdás szablyával hazáig repülnék.
Szabad hegyek fölött szállanék már végre,
Lásson minden magyar, ha felpillant az égre.

Ha én magyar volnék, végre talpra állnék.
Nem rejtőznék addig, még megfojt az árnyék.
Mert ha talpra állunk, a hegyek megremegnek,
Uram, nyisd fel szemét magyar nemzetednek!

Rácz Endre

Áldd meg, Uram...

Áldd meg, Uram ezt a népet!
Lásd, ha sírnak s kérve kérnek!
Tartsd meg őket erős karral,
Mert egy vagy Te a magyarral.

Áldd meg Isten büszke földjét,
Reá téve erős törvényt;
Nem félve, hogy az ledönté:
Attól lesz az még erősbé.

Áldd meg azt az erős kezet,
Amely nem kér, csak egyre tesz!
Áldd meg azt a vérző szívet,
Aki nem sír, habár így lett!

Áldd meg, mikor vész haragja
Durván, pőrén földhöz csapja!
S emeld fel a föld porából,
Ha az állni nem lesz bátor!

Kardot adj, ha harcra nem kész!
S vedd el, hogyha ölni merész!
Lámpást adj a sötétségben,
S enyhe éjt a nap tüzeiben...

Felnézek a magas Égre,
S kérni buzdít hitem fénye:
Áldd meg, áldd meg büszke népünk!
Te, egyetlen bölcs Vezérünk!

Rácz Endre

Ima egy nemzetért

Teremtő Istenem, hozzád szól most szavam!
Nézz le rám az égből, itt állok egymagam!
Mégsem önmagamért szól most árva imám,
Nemzetemért szólok: tudnál figyelni rám?

Tekints most e földre, népére s harcára,
S mind a fájdalomra, mi e harcnak ára!
Ne szánakozva nézz, nem szánalmad kértem,
E nemzet asztalán szánalmad nem érdem!

Küzdő vágyakat adj, s hozzá erőt, hitet,
Mindnek, aki élő... s nyugvást ki megpihent.
Álmot adj, amelyért harcolni érdemes.
Prófétát küldj elénk, szavában élj, vezess!

Utat mutass, s ne szőnyeget teríts nekünk,
Légyen bár sziklafal, azon mi átmegyünk.
Követjük csillagod veszélyen, százon át;
Mondd azt, hogy van remény, mondd azt, hogy van tovább.

Kenyér sem kell nekünk, göröngyös földet adj,
Vasmarkot, izzadót, porrá hogy törjük azt!
Vetésre langy' esőt, kalászra tiszta fényt,
Szikrázót, éltetőt, s új maggal új reményt.

Nekem ne kardot adj: bőséges ihletet,
Szóból vert szent-acélt, mely' kardomul lehet.
Mely', ha kell, porrá zúz ökölnyi láncokat.
Ha kell, e kard hegyén legyenek hát áldozat!

Tekints reánk, kérlek, teremtő Istenem!
Nézd, mennyi bánat ül rég' már e nemzetem.
De ha mégsem hallanád bús kiáltásomat...
Ha kell... én ráadom... minden áldásomat...

Redenczki Fanni

Fény és árnyék

Ahogy a cseresznyefaágnál
ketté szakajtja az árnyék és fény játékát
a kora nyári szélben felkelő nap,
úgy szakad ketté létünk.
Hisz ki dönti el?
Ki a jó s ki a rossz?
Árnyékai vagyunk önmagunknak,
miközben a fénylő valónkba
sem tudunk beleszeretni.
Pedig lehetnénk ezüst fátyolban úszó
megszakadt városi holdfény.
Lehetnénk csillagok,
kik reményt
hozó égi díszeknek lettek kikiáltva.
S mik vagyunk?
Lelketört magyarok,
kik között lehet, másik felünk odaát van.
Egy képzeletbeli határon túl.
Ő vagy én vagyok az árnyék?
Ők vagy mink vagyunk a fényjáték?

Kik látják az árnyékot, talán tudják.
Az összetartozást nem egy határ
szabja meg.
Ha én tiéd vagyok, te is enyém.
Lelkünk tükrét
más nem látja.
Csak a Nagy fenti,
ki a tornácán minden ember lelkét
fényként várja.

Rizsányi Zoltán

Beteglátogatás

- Mi történt, hogy van, mit tettek Vele? -
Kiáltva rohan a mütőbe az anyja,
A magyarok Nagyasszonya.
Szeme könnyel telve,
Egyetlen Édesfiát egyszer
már elveszítette...

- Ki maga?
Talán hozzátartozója?
- Igen, védelmét egykor nekem ajánlotta
egy ifjú, bús király...
Vér mindenütt, ó-jaj,
Ki vele! Lesz esély a holnapra?

- Válságos, Asszonyom!
Önnön testét túl soká marta saját
immunrendszere.
Már nem is élne, ha nem lenne
ennyire kitartó szervezete.
Alig maradt már működő szerve.

A roncsolt végtagok elüszkösödtek,
megmenthetetlenek.
Majd hentesek vágják
mélyen az ép szövetben
feleslegesen
szabták, szigorún, másokra hallgatva:

Rusvay Balázs

Reményke

Reményke szép lány volt.
Medve tépte szét.
Szeme parazsából
kékllett fel az ég.

Szúzi teste árnya
pusztává esett,
földre hulló karja
Kárpát bérce lett.

A csontok közepén szétfűrészelve,
a tegnap még szívós és
világokat bíró
inak, izmok, tapadást veszítve,
hasznavehetetlen meredeznek
a nagy semmibe.

Érpályák meg idegrostfonatok
vért, ingert, üres vakságukba
hiába vezetik.
A keréketört csonka test
íme, nézze! Csak szenved.
S így is marad, gyógyíthatatlan!

Hanem csak pátyolgassa,
simogassa, bíztassa,
keze közül ki ne adja,
hogy mikor szemét kinyitja,
lássa:
vigyáz rá szerető anyja!

Szíve ma is ver még:
árad két folyó.
Lelke sólyom szentség,
lelkekben lakó.

Reményke szép lány volt.
Medve tépte szét.
Örök varázsából
nemzet tüze ég.

Sinkó Szilárd

Az Új Haza

Téphettetek, élünk, rúghattatok, állunk!
Bármit tesztek velünk, nem félünk, kivárunk!
Elvettetek sokat, de nem adtunk mindent,
Ahogy ezer éve, mi féljük az ISTENT!!!

Van egy erős URUNK, ő a védő várunk!
Bástyáiról nézve felettetek állunk.
Mert van, hogy az erős is elesik néha,
De az, ahogy ő feláll, mindenkinek példa.

Nem adjuk fel soha, így nevelték minket!
Kenyérrel, imával, igaz MAGYAR HITTEL!
Türelemmel várni, kitartón dolgozni,
Falakat emelni, nem pedig rombolni.

Emeljük most fel egy új, nagy haza falát!
Egyet rombolhatunk, igaztalan határt.
Erre születünk mi, s szülünk sok életet,
Egyesítsük újra a MAGYAR LELKEKET!

Mit elvett TRIANON, ne a HAZA legyen!
Legyen a széthúzás, irigység, árulás, félelem!
Ezt adjuk csak neki, és mi összefogunk,
Új hazát építünk, mit többé nem adunk!

Embernek nem adunk, de ISTENÉ leszünk!
Mint ezer évig volt, ő parancsol nekünk!
Belegyökerezünk az ősi rögökbe,
És velük maradunk örökkön örökre!

Sinkó Szilárd

Fiamnak

Fiam, soha ne feledd, amit most mesélek!
Mert ez nem is mese, ez maga az élet.
Csókold anyád, s áldd az Istent, hogy ide születted,
Hegykoszorúk szép ölében te is magyar lettél!

Az Ország határán túl akármerre nézel,
Ott is a mi földünk az, min az ember lépdél.
Mert a mi honunk az, minek nincs határa,
A Teremtő példának tette a világba.

Példa vagyunk mi mind, a hűség példája,
Kitartással, hittel várni megváltásra.
Várni alázattal az Isteni Csodát,
Mely elhozza nekünk a boldogság korát.

Az a kor lesz majd a hős magyarok kora,
Kivárjuk, kitartunk, nem adjuk fel soha!
Én, míg élek, küzdök, és végig remélek,
Újra velünk lesznek a fogoly testvérek.
Minden honfitársunk, ki nyelvünk beszéli,
Egy új, nagy hazában fog majd együtt élni.
Ennek a hazának nem lesz majd határa,
Eljön végre hozzánk Urunk Igazsága.

Fiam, velem harsogd, hogy vesszen Trianon!
Velem harcolj, tarts ki, s a világgal dacolj,
S ha én már nem leszek, nálam ne add alább,
Te is védj holtodig ezt a drága hazát!

Sinkó Zalán

A magyar golgotán

Éji fényben, holdvilágnál a szabadság lelke száll,
Porosodó határkövön felsír a turulmadár.
Vértől forró alkony szele felkelti a holtakat,
A testük már porrá lett rég, de a lelkük ott maradt.

Dohosodó ház ajtaja ásít ki a hegyekbe,
Bús kéménye magába dől, mint korona keresztje.
Árulót rángat a tömeg, kivel senki nem tárgyalt,
Nem kérdezték, nem vallatták, de már félig belehalt.

Körül állják, de nem látják, nem akad a szemükbe,
Nem siratják, nem sajnálják, nem jut be a fejükbe.
Nem szeretik, nem ismerik, nem is törődnek vele,
Úgy tolongnak, úgy lökdösik a szenvedőt előre.

Nem segíti őt már senki, nem nyúlnak érte kezek,
Csak egy csontos száraz tenyér, ki a domb felé vezet.
Oda várják, ott kell lenni, oda szól a diktátum,
Tehetetlen darab papír, pecsét sorsán immáron.

Utószor még valamit kér, keveset, de eleget,
Ne felejtjük el halálát, s hiába el nem esett!
Ne legyünk mi kishitűek, ne adjuk fel sohasem,
S mindörökké megmarad majd magyarnak a szívünkben.

Villám tépi nagy robajjal a Kárpátok havasát,
Árpád vezér hangja üvölt keservvel a síron át.
Az Országunk kínjainak tetején, a kereszten,
Elvérzett habár a Nemzet, de eszméje veretlen.

Sinkó Zalán

Remény

Égnek vize veri a drága magyar földet,
Kinek határai lassan összetörnek.
Gyászol minden honfi, zeng zokogó hangja,
Sírásának neszét más senki se hallja.

Sír tövébe hajol, nyújtja a virágot,
Feltépi a sebet, mit egy világ vágott.
Bal kezét fekteti halott hazájára,
Jobb karjával már a bosszú-pengét rántja.

De ezzel a karddal már csak magát sérti,
Mostoha a világ, mostohák fivéri,
Mostohája ő is saját gyermekének,
Aki, mit ő hajdan, többet már nem ért meg.

Halványul a nemzet, halványul a haza,
A legszentebb eszme közhelyek halmaza.
Mivé lett Trianon? – mint tutaj a gázlón,
Újabb száználmas mém fönn a világhálón.

Eszme a Nagy Ország, a köznép eszméje,
Hallják és beszélnek, de nem tesznek érte,
Ígérnek, fogadják, de nem hisznek benne,
Mintha minden szavuk üres beszéd lenne.

De ilyen a világ, ábránd a szabadság,
Addig szól az igaz, míg elhallgattatják,
Addig szép a tigris, míg a ketrecben van,
Addig dalol Zrínyi, míg nem jön a „vadkan”.

Mivé lesz hát népünk? Mivé lesz a magyar?
Hogyha a valóság, mint pokol oly fanyar?
Hazugság tengerén mit tesz így a honfi?
Kezdheti hát hitét ő is sutba dobni?

Szitkoz ő mindenkit, szitkozza az eget!
Mebánja e tettét és könnye elered.
Nemezisnek kardját süllyeszti tokjába,
Buzgón imádkozik, megváltásra várva.

Tóth Marianna (Smuta Zsoltné)

Mondd, mit tennél?

Mit tennél, amikor ágyadban fekszel,
És másik országban ébredsz fel reggel?
Mit tennél, vajon, ha nem volna szavad,
Ha másnapra egyedül találnád magad?

Mit tennél, ha magzat nem kapna ölet,
Méltatlan száz év ver szívekbe szöveget?
Mit tennél, mondd, ha átírnák a múltad,
„Isten veled!” Gyermeked fülébe súgtad?

Mit tennél akkor, ha füled is siket,
S egyetlen menedék töretlen hited?
Mit tehetnél, hogyha kihülne jászol,
Mert irgalmas takaród fekete fátyol?

Mit tennél, mikor próbálnád feledni,
Nem tudtál fiút, és apát temetni?
Uram! Lehetne egyetlen óhajom?
Borzalmak emlékét őrizze Trianon!

Istenem, hallgasd meg kérlelő szavam,
Szándékod előtt én meghajtom magam,
Hisz' nem vagyok más, csak esdeklő anya,
Gyermeked ne vesszen háborúban soha!

Szabó László Dezső

100 évvel Trianon után

A királyságot szétdarabolták,
és szemérmetlenül kifosztották.
Sír szélére dobtak egy népet,
és ez a sebünk ma is éget!

Ám ez a száz év megmutatta,
él még a magyar! Ebugatta!!!
Hol van a déli, szláv szövetség?
Semmibe hullott ez a nagy egység!
Hol van a másik, ott fenn, északon?
Szétmállott, mint egy homokhalom.

Itt pedig ma is virul egy ország,
melynek neve ma is Magyarország,
és ide figyel fél Európa!
100 év után is zeng a nóta,
vagyunk, leszünk és maradunk!
Mert mi nem hagyjuk magunk!

Szabó László Dezső

A győztesek emléknapján.

A Nagy Háborúnak vége lett,
de nézzük, ki, hogy szenvedett?
Ki volt az áldozat, s a bűnös?
Az ember feje izzik, és nem hűvös,
ha átgondolja, mi jött ezután,
hogyan csonkoltak meg édes, szép Hazám!

A győztesek csak ünnepeljenek!
Új háborút békéjük elvetett...
Nem érzik, ma már új probléma van:
kelet és dél mind, mind ide rohan!

A győztesek csak ünnepeljenek,
ma már kissé más szelek lengenek,
él a magyar, mert vigyáz Istene,
ne történhessen meg egy új gyász vele!
Magyar marad, ha csonka is az ország,
népe határoz, szabja meg a sorsát!
Ezt vegyék észre az akkor győztesek,
tort ülni fölöttünk ma már nem lehet!

Szadkievicz Brigitta

Ez nem maradhat így..

A tenger, mi országunk határát mosta,
Ma már idegen ország éke.
Kárpátok hegyein törékeny a béke.
Egymásnak feszül megannyi kebel,
Apa, fiú, sógor, és rebell.

Testvér, és szülő, most más országban él,
Más országban él, és jóvátételt remél..
Reméli, hogy egyszer véget ér ez álom,
„Ha majd újra Nagy-Magyarország kontúrját látom”,
Már nem bánatos sóhaj hagyja el ajkait,
Szeretve öleli keblére sarjait.

100 év, hány generáció, hány emberöltő!
De a revízió nem jött el,
100 év óta a könnyek lassan apadnak,
De, ki magyar, nem felejtí el!

Országunkat, mintha szablyával kaszabolták volna,
Párizsban bőven mérték „jussukat”,
Hogy több millió lélek szakadt,
Nem zavarta álmukat!

Ki 100 éve egy másik országban ébredt,
Csak néz előre hontalanul,
És apáról-fiúra száll azóta is a tanítás:
„Ez nem maradhat így, küzdj ellene, magyar, szakadatlanul!”

Szalóki Bodza

A Duna

Kiskorom óta ismerem e helyet,
Nem láttam azóta sem szebb rejteket.
Mikor a folyó habjai fodrozódnak felém,
Legbelül érzem, ez az egész az enyém!
Itt a csend az úr, s a táj,
Elmúlik minden, ami fáj.

Néha megtöri a csendet egy-egy madáréneke,
Lelkemben érzem, itt sohasem félek.
Remélem, ide vissza-visszatérek,
Míg szívem új napra ébred.
Itt a csend az úr, s a táj,
Elmúlik minden, ami fáj.

Szalókiné Horváth Regina

A láng

Rongyokba csavart ősokeket küld,
ki sírva éli életét,
S rongyokba ékelt napokat tép
ezernyi darabra szerteszt.
Csontba, húsba, vérbe döfve,
mintha nem is élne rég,
Úgy üldözte messzi tájra
a fekete-fehér őszi kép.

Rabnak ítelt minden embert,
s ki szabad volt, az is félt,
Mert a szerencse rég elpártolt,
és üldözte minden nemzetét.
Üvöltve lázadt, aki bírta,
forgatta nehéz zászlaját,
Nem várta meg senki, de senki,
az élő ember választát.

Fellázadt, de csak némán,
szólni nem mert senki sem,
Nem éltem én sem, és még sokan,
de hallottam róla... azt hiszem.
Ezernyi ember tombolt és rémült,
szorongatta fegyverét,
Szívére tette megremegve
izzadt, véres tenyerét.

Félt a sorstól, félt a néptől,
félt a hazug énektől,
Reménykedve éltette őt,
mit a múlttól örökölt.
Csont és lélek mind egybefont
embert és embert egyaránt,
Élve vagy halva: mindegy volt,
csak pecsétet nyomjon rá a láng.

Szentes Ádám

A magyar ember a nagyvilágban korlátozott, a szívében szabad

Sok-sok kacat és fura lom
Van nálunk, a magyar ugaron.
Magányosan állunk és szótlan,
Mint préda a buja bozótban.

Hazám, van itt házam? Hozzám
Közel vagy nyugaton?
Van még értelme a magyar szónak?
Én egyre csak ezt kutatom.

Ó hazám, sebzett testedet
A századok éles kése nyeste meg.
S most a magány korában
Ébredj fel kérlek, és minél korábban

Legyél újra egész és nagy!
Rónáidon fusson a ló,
Légy a földi mennyország
Vagy valami hasonló.

És ti, emberek: legyetek
Emberiek és magyarok!
Formáljátok lelketek!
Legyetek jók, legyetek szabadok!

És te, Ember, légy magyar,
És büszke kultúrádra,
Mert ijesztő a népek tengere,
S vad annak minden hulláma.

Légy a Tisza, légy a Mátra,
Légy az ellenségnek átka!
Légy a hortobágyi puszta,
Légy a füstös pesti utca!

Rákóczi kardja, Szent István pajzsa,
Légy a nevető Cseh Tamás arca!
Légy Ady, Radnóti és Hamvas!
Magyarul beszélj és magyarul olvass!

Légy büszke, de légy szerény!
Légy a megújulás, a remény!
Sötétben a fény, égben a kék,
A hetedik te magad légy!

Hazám... itt van házam.
Otthonomat itt megtaláltam.
Fő a leves, süllő a kenyér,
Édesanyám mondja: „egyél!”

Ó hazám, micsoda siralom,
Micsoda zsarnoki szó ez: Trianon!
De házamat ki nem adom,
Maradok itthon, a buja ugaron.

Agyontaposnak? Tapossanak!
Él bennem az örök parancsolat:
Küzdeni és bízva bízni,
Küzdeni... és bízva bízni!

Szőke István Atila

Megmaradunk!

Fáj,
fáj, mint mikor sót szórnak élő sebre,
vagy húzzák kízzatásul szélesebbre,
vagy égő, paraszas fát nyomnak bele tövig,
hogyan vérfakasztón beletörnek.

Fáj,
fáj, mint mikor a sebbe keményedett rongyot kitépik,
hogyan kínod földuzzad az égig,
vagy üvegreszeléket szórnak bele,
s a nyers hús tűz-szilánkkal lesz tele.

Fáj,
fáj, mint mikor éles késsel, rozsdás pengével vakarják a vart.
Fáj,
fáj, mikor bántják a magyart!

Fáj, mikor nem tudják e Honban,
hogyan mi történt Trianonban,
és alázkodva becsapják önmagukat,
s bennük foszlik a holnap,
s a múlt is mellé roskad,
eltörölve, ölvé, bántva, meggyalázva,
örökké a semmit magyarázva,
mert itt már nem értik a szót,

amely mondaná az igazát,
hogy óvni kell a Hazát,
és óvni kell a Nemzetet,
mert a Fény felé csak ez vezet.

Nem vakon kell botorkálni azok között,
akikbe a magyargyűlölet beleköltözött,
'kik elzárják a lélekcsapot,
ócsárolnak tegnapot, mát, holnapot,
s nincs, mint nekünk, olyan ősgyökerük,
és Istennel van folyton-folyvást perük,
de véle sem szemközt állnak,
csak néki háttal kiabálnak,
s nem merik a lelkét megidézni,
nem mernek a szemébe nézni,
mert a szem a tükre a léleknek,
s a lélek a magva az életnek,
s ez a MAG, mely a nevünkben hordatik,
élni fog még évszázadokig,
sőt, még annál is tovább,
addig, amíg Isten szeme lát,
addig, míg világ lesz a világ.
Lám már nem fáj, ha reánk bármit mondanak,
az összképen semmit sem rontanak.
S akármilyen rosszat akarnak,
mi megmaradunk magyarnak!

MEGMARADUNK!

Szőke István Atilla

Mindig s örökké!

Nem feledjük, nem feledjük azt az esztendő-t,
amikor szép Magyarország darabokra tört.
Szomorú szél rohant-rohant hegyen-völgyön át,
fekete felhőkbe vonta a magyar Hazát.

Anyák rítottak apák vállán, fényük megkopott,
bús öregek némán néztek, lelkük zokogott.
De volt néhány, aki mondta, nem és nem soha,
nem így van a kőbe vésve eme nép sorsa!

Ama kőbe az van vésve,
mindig s örökké!
Azt a követ kell keresni,
mindig s örökké!

Nem feledjük, nem feledjük azt az esztendőt,
amikor szép Magyarország darabokra tört.
Szomorú szél rohant-rohant hegyen-völgyön át,
fekete felhőkbe vonta a magyar Hazát.

Ismeretlen, szép emberek egymást ölelték,
bánatukat könnyecsekben földre ejtették.
De volt néhány, aki mondta, nem és nem soha,
nem így van a fába róva eme nép sorsa!

Ama fába az van róva,
mindig s örökké!
Azt a vén fát kell keresni,
mindig s örökké!

Nem feledjük, nem feledjük azt az esztendőt,
amikor szép Magyarország darabokra tört.
Szomorú szél rohant-rohant hegyen-völgyön át,
fekete felhőkbe vonta a magyar Hazát.

A harangok sok templomban nagy bűt kongattak,
utána lassan..., halkulva..., csendben álmodtak.
De volt néhány, aki mondta, nem és nem soha,
nem így van a könyvbe írva eme nép sorsa!

Ama könyvbe az van írva,
mindig s örökké!
Azt a könyvet kell keresni,
mindig s örökké!

Nem feledjük, nem feledjük azt az esztendőt,
amikor szép Magyarország darabokra tört.
Szomorú szél rohant-rohant hegyen-völgyön át,
fekete felhőkbe vonta a magyar Hazát.

Ma már sokan érzik azt, hogy vannak testvérek,
elszakítva a törzstől, mint tépett testrészek.
S egyre több van, aki mondja, nem és nem soha,
nem így van szívbe szorítva eme nép sorsa!

Ez a szív csak azt dobogja,
mindig s örökké!
Ezt a szívet kell őrizni,
mindig s örökké!

Mindig s örökké!

Tábi István

Egy béke margójára

Jusztíciának, az igazság istennőjének

Jusztícia, figyelj most reám,
Miattad szenved az én hazám!

Három hegyen terült el
az én országom,
Három folyó volt a
boldogságom.

Erdélyi hegyeken,
Felvidéki völgyeken
Egy nép kergette álmát.

Délvidéki síkságon,
Alföldi rónákon
Hajtotta a nyáját.

E föld bőséggel mérte a javakat,
Idegen királyok torka
Ízlelte a zamatos borokat.

De háborúba hívott a vén Kaiser,
Mint őszirózsa sapkáról, úgy hullt a sok ember.

Hősiesen küzdött még e nép,
Ólomból született
Megannyi vitéz.

Benned bízott még, Jusztícia,
Igazságnak régi hős bajnoka.
De te megcsaltad őt lenge ruhában,
S papírt kaptál róla
Egy versailles-i palotában.

Soha nem volt még ily terhes a béke,
Soha nem kérték ennyien: lenne már vége.

S merre zúgnak habjai Dunának, Tiszának,
Ott most szerbek, románok állanak.
Bújt az üldözött, géppuska karjában,
Szertenéz: s nem lelé honját a hazában.

Idegen népek tapossák régi földjeink,
Idegen nyelven beszélnek kölykeink,
Idegen a bős hivatalnok,
Idegen a hontalan dalnok,
Idegen a népek minden szava,
S lett Pozsonyból Bratislava.

Régi dicsőségünk elkésett már,
Másoké az ezeréves határ.

Bölesőd az, s majdan sírod is,
Mely ápol s eltakar,
De a telkeden
Már tót asszony kapar.
És ukrán és román,
Szerb és horvát,
Szlovén és osztrák,
S ki tudja mennyi nép,
A mi javunkat osszák.
Hát nem látod, Jusztícia, milyen gyalázat?
Közöny keze fogja be a te szádat.
S te szépen lehunyod szemed,
Magyar panaszra süket lett füled,
Legyintesz ránk egyet,
Majd szépen arrébb lépsz;
Miért is hitte bárki,
Hogy számít neked ez a nép?

És, ha ez a hűtlen ringyó lelépett,
Mária, te vigyázd még e népet!

Tardi Mártonné

Nem csak akkor

Amikor csapkodsz dühödben
meg nem értettségben
pedig egy nyelvet beszéltek.
Amikor nem lehetsz próféta
válaszra sem vagy méltatva
hiányzik a paraszt becsülete
dolgozol éjjel és nappal
s nem vagy kifizetve
válságban, járványban is
te szívod meg, fölötted döntenek,
pedig itt élsz anyáddal, testvérrel,
ha át nem is ölelnek.
Árpáddal, Góggal
joggal és Szent koronával
mit sem törődve,
Romulusz és Ábel,
Turul és Főnix
álmaidban összekeveredve
nem gondolva arra a csúfos
júniusi napra,
amikor anyád elvesztett
fiait, lányait, hegyeit, folyóit siratta,
s meghasonlott a nemzedékek sora
egyik napról másik századra.
Mit sem tudva arról,
mit érez az, kit gonosz
mostohák bántanak, elnémítanak.
Az igazi fájdalom, ha testvéred és anyád
megtagad!
De akik igazán szeretnek, nem felednek.
Azok nemcsak akkor fognak tollat és íjat,
vágtaznak, mentében feszítve
és figyelnek, ha nekik tetszik,
hanem nap mint nap, az Esthajnalcsillagot
könnyezve követve. gulyáslevest szürcsölve,
Petőfit, Tamásit, Wasst olvasva, C- vitamint
bekapva, táviróra gondolva,
Kodály módszerrel élve, Munkácsy Trilógiát,
Országházat csodálva, Lánchídon
Szent István ünnepén
Himnusz, Szózat hallatán túl is
tudják, hogy az az öt millió testvér
náluknál sokkal
Magyarabb!

Tóth Béla László

Száz éves igazság

A palota megtelt, elnök
és miniszter is rengeteg,
közben kalitkájában felnyög
egy magyar, a rács is megremeg.

Ki az, Apponyi, Teleki?
Valahogy hírül ment a szó,
valaki megsúghatta neki,
hogyan tett Wilson és Clemenceau.

A nagyurak újra gyűlnek,
nehogy szóvá tegye bárki,
legyen tanúja szemnek, fülnek
a jelenléte konstatálni.

Így két hét múlva állhatott
a pulpitusra Apponyi,
hangja a termen túl áthatott,
minden fülnek szép volt hallani.

A védőbeszéd tapsot ért,
de sajna nem kapott helyet,
mert előtte kitűzték a célt,
a magyar nép elítéltetett.

Az igazságot ne keresd, nincs is talán,
mert milyen igazság a száz éves magány?
Száz éve már bérlik a magyar földeket,
s nem számít, hogy ki vagy, szépség vagy szörnyeteg.

Alma héja, húsa rágva,
nem maradt más, csak a csutka,
egy egész nemzet maradt árva,
s a világ ezt előre tudta.

Nincs sóbányánk, se aranyunk,
nincs kikötőnk, se tengerünk,
csak kalászsunk van, hát aratunk,
csak zöld gyepünk van, hát legelünk.

Nincs sóbányánk, csak sóhajunk,
fiainkat más neveli,
mi volt is, elvitte tolvajunk,
és mi gyász nekünk, ünnep neki.

Attila, Isten ostora,
ki egykoron félte nyilad,
most mily szánalmasan ostoba,
hantodon hahotázva vígad.

De vigyázz nagyon, idegen,
magyar földön magyar a dal,
magyar hajós magyar vizeken
hiába bús, akkor is magyar!

Az igazságot ne keresd, nincs is talán,
mert milyen igazság a száz éves magány?
Száz éve már bérlik a magyar földeket,
de zörög a haraszt, ha Te is zörgeted!

Tóth Patrik

Nemzeti öntudat

Ezer szem sír a vádlók tette miatt,
Ezer életút meséli, mivé lett fiad.
Az évek nem erősítik, elnyomják hangodat,
Hová lettél, oh, mondd, nemzeti öntudat?

Száz meg száz ima gödörbe eltemetve,
Mint veszett lőtt vad, ott van megdermedve.
A gondolat száraz földjén bóklászik az emlék,
Árnyak, képek, álmok, boldog leszek még.

Száz év, még fáj, majdnem két emberöltő,
A családokat széttörő hosszú, hosszú idő.
A csalódás a szívekben önfeledten mulat,
Itt vagy hát, de mégsem, nemzeti öntudat.

Varga Csenge Orsolya

Neomagyar

Magyarok!
Román csapatok szállják meg
Erdélyt és átveszik a közigazgatást,
esküdtünk Uram, mennyit esküdtünk,
és most úgy repedünk szét, mint katonák
sebeiből a genny.

Hideg van, csontjaimba rögzítem
a történelmet, szólni sem mer szívem,
pedig már egy évszázada itt vagyok-
magyar síneken, budapesti tűzcsapokon,
magyarul rezgő aknafedőkön.
Mégis, idegenek vesznek körül,
akárhová megyek,
román vagyok a magyaroknak és
magyar vagyok a románoknak-
van egy jó szó- románul van-
hozzám nőtt, mert bozgor vagyok.
Bozgornak lenni annyit tesz, hazátlan,
és az vagyok, nincs otthonom csak
véresre tépdelt térképeim.
2020-ban vagyok trianoni árva,
erdélyi csukló látványkép,
turistalátványosság- szöttesbe
öltöztetett bánatleány.
Mégis megkérdezik Versailles után:
beszélek-e magyarul...?
Nekem az is elég, ha a mellkasom
ugyanolyan lapos, mint a pannon táj.
A maradék méltóság, duplacsokorba
kötött vasdrót kerítés-
ennyi emlékeztet arra, hogy még
ott van a túloldalon a kopott,
bőrkabátos hazám, mely nem melegít,
csak néha karcol, majd magához ölel
és nem vagyok már útpadkán hagyott zokni.
Békeszerződés a jelennel-
én tűröm a pofont, ha Trianon
felém vág puskája markával:

“vorbește românește bozgorule!”
Și acum o să scriu românește,
trăiască România mare!
Jönnék velem szembe holtan,
jönnék felém, mindazok, kik
békét kötöttek a csuklóinkra
és bebörtönöztek egy évszázadnyi
kölcsönkenyérbe

Varga Dorotea Panna

Elveszett madár

Gyerekejjel nem tudtam még,
Mit jelent, hogy Haza,
Nem tudtam, hogy mennyit ér
Egy haldokló nép szava.

Gyerek fejjel nem tudtam még,
Otthon nőtem-e fel,
Hisz máshol is kék az ég,
S a nap is ragyogva kel.

A határon túl nem láttam,
Hogy lehet máshol élet,
Gyerekként én nem bántam,
Hogy más Hazában élek.

De most, hogy végre látom,
Mit rejtett el a határ,
A szívem mélyén bánom,
Hogy nem lehetek madár.

Ki szárnyra kap és repül,
Hova szíve húzza, messze,
Mert úgyis tudja belül,
Nincs ki megtéveszse.

Egy a cél, mint annyi
Elveszett madárnak,
Rá kell bukkannia
Az édes, szép Hazának.

Ott fog majd ránk várni
A sok vidámarcú ember,
Kikkel történjen bármi,
Elbukhat, de felkel.

Ott fog majd ránk várni
Az otthon hú vigasza,
S meg fogjuk majd látni:
Ez az édes, békés Haza.

Varga István

A honfoglalások kora

A honfoglalások kora még nem járt le,
s talán nem is fog lejárni soha,
puhány néppé hígult hajdan volt nemzetnek
apái útját elhagyó fia.

A honfoglalások kora még nem járt le,
mint hűtlen nemes veszítjük el hazánk,
honfoglalók vére nem szentesít földet,
a pénz foglal, és támaszt rabigát.

Zálogba adta Kárpátok-medencéjét
a gazda talpa alól a vendég,
a honfoglalások kora még nem járt le,
földünk nem azé, kié volt nemrég.

Századok türelme meghozta termését,
Vakon, a gyomot hisszük virágnak,
csigolyáink közé rakódott a kamat,
tartozunk már az egész világnak.

Még meddig szól s kiért délben a harangszó,
kié lesz itt a napfény, a szellő,
emlékszik-e anyja nyelvére a gyermek,
ki ha itt békalencseként felnő?

A honfoglalások kora még nem járt le,
csak formája alattomosodott,
a mi országunkat lelkünkéből ölik ki,
agyunk már elsivatagosodott.

Álruhában foglal magának új hazát
a krisztusit gyilkoló gondolat,
s Istent, hazát, családot rejtve éltet egy
búvópatak a Balaton alatt.

A honfoglalások kora még nem járt le,
káosz foglalta el a rend helyét,
hiába feszültünk oly sokszor keresztre,
temetőnk se marad a földtekén!

Varga István:

Holokauszt*

Holokauszt a hegytetőn, a Koponyák-hegyén,
mi haltunk ott meg kifeszítve ég és föld közén,
holokauszt, vérben tért meg Istenhez Ostora,
meg-meg csillanó reményként egünkön jár fia,
holokauszt a Lech-mezőn, elmúlt majd ezer év,
a mi engesztelő vérünk folyt - ott a németén,
holokauszt, vadászaton vadkan támadt vadul,
útra lelve bennünk éledt a holtnak hitt Vazul,
holokauszt-tatárjárás, az ország majd kihalt,
anyák szívéen át szüléskor két fájdalom nyilalt,
holokauszt, elrabolták isteni Koronánk,
s az utolsó apostol vállán nyugodt meg hazánk,
holokauszt ott lenn Mohácsnál, egy újabb kereszt,
százötven év repült nélkülünk, a fejünk felett,
holokauszt negyvennyolcban, még élt a Korona,
volt rácnak, horvátnak, tótnak - magyarnak otthona,
holokausztok holokausztja, Trianon, miért,
mert mertünk élni, és még kicsit nemzet volt e nép,
holokauszt a Don-kanyarban, nem jöttünk haza,
és mégsem nélkülünk zajlott Budának ostroma,
holokauszt Erdélyben, Délvidéken, és Beneš,
ki elszakadt, az magyar maradt – úgy, nyílegyenest,
holokauszt, ha éltetőből zálog lesz a föld,
az Árpád-sávkunk marad miénk, abba nem kell zöld!
Holokauszt, ha bennünk gyilkol másság démona,
a kígyó felett ám lebeg egy fiú lábnyoma.

*görög-engesztelő áldozat

Varga Jenőné Haller Ibolya

Mit jelent nekem Trianon

Hogy mit jelentesz nekem Trianon,
azt szavakkal el nem mondhatom,
mert néma a szám, s remeg a szívem,
szép hazám, én szolgálnálak híven!
De tehetem-e, lesz-e ahhoz eróm,
vagy elvonuljak, s tűnődjek merengőn?
Gondolatom bénultan áll előtted, Trianon, undorodom tőled!
Mit tettél hazámmal, e drága szülőfölddel,
alélva állok előtted, összetört lélekkel,

törték már ezerszer, zúzták is átkodat,
de e szegény, magyar nép neked lett áldozat!
Eljön–e az idő, mi Trianont majd feledteti,
mikor a magyar szíveket a nyugalom ellepi,
mikor feledhetjük már, hogy volt egyszer Trianon,
mert miatta csorog ma könny az arcokon?
Csak Tebenned bízom még Istenem,
Te kellesz még mindig, oly nagyon nekem,
mentsd meg népemet, szomorú nemzetemet,
mert, ha te nem teszed, bú szállja meg szívemet!
Felteszem e kérdést: mit jelent nekem Trianon?
Tudom, az arcokra kivetített fájdalom,
az emberek szívébe ült iszonyú félelem,
miatta fájdalmas most is az életem!
Száz esztendőnek szomorú magánya,
búsan kiáltja szavaimat e világba,
Trianonnak bűnös, és hazug volt a szava,
rányomta bélyegét minden magyarra!
Sírnak, nyögnek barátim Erdélyben,
szomorúak az emberek Felvidéken,
könnyezik szemem, ha gondolok Délvidékre,
s az ottani, iszonyú vérengzésre!
Mi tettél velünk bűnös Trianon,
mit tettél velünk a huszadik századon,
melyben népeink vérei sorban kifolytak,
s halottaink felett imát sem mormoltak?
Még egyszer kérdezem: Mit tettél te bűnös Trianon?
Átkozott lett neved a huszadik századon,
átok hullott reád, s átok hull a nevedre,
általad szörnyű baj zúdult a nemzetre!
De még itt vagyunk, s kitartunk még soká,
nem megyünk el, nem megyünk innen sehová,
mi itt maradunk a Kárpát– medencében,
s élünk itt Istennel, s nagy reménységgel!

Varga Lajos

Fájdalom

Sok éve már, hogy fájdalommal élünk,
de van remény együtt ünnepelni,
mondát, verset, magyarul beszélni.

Vesztettünk oly sok csatát hajdan,
de más miatt, más ügyért, nem értem,
hallgatunk, mert fáj a szégyen.

Dicső királyaink sírján hervadó virág,
közös sorsunk,elfelejt a világ.

De mi nem felejtünk, elszakítottan
együtt imádkozunk, magyarul, halkán.

Varga Zsófia

Vallomás

Őszintén, vagy nem őszintén, szégyenkezve, avagy sem;
Ki kell mondanom, meg kell tennem, ama kényes vallomást,
Mely minden egyes alkalommal megfogalmazódik bennem,
Mikor a rokonokat látogatva, anyámékkal átlépjük a határt.

A vallomást tehát – figyelj jól, kérlek! – azzal is kezdem,
Mikor az első román zászlót és feliratot meglátván,
Gyomrom görcsben, testem kényszeredetten rándul össze.
Szemem akaratlanul lesütve; kerülve a kacérkodást.

„Hát nem csodás? Nem csodás a külföld szele?”-
Gyözködve magamat, hát persze, hogy csodás,
S noha talán fejem hiszi, szívem mégsem;
A mellkasomban levő kellemetlenség fáj.

Talán, mert a véreben csörgedező félelem,
Mely generációk óta ottan lappang, ámbár
Mások előtt büszke fél-székelyként szégyelleném
S nem is merném kimondani népem fájó pontját.

Aztán lehet, nem is ez, csak az emberek,
Kikben a szeretetnél csak egy erősebb vágy-
Tombol, és engem ez rémiszt meg; a gyűlölet,
Ami meghatározza mi történelmünket.

Mert rettegek, s elmémben gonoszak keringenek,
Ahogy szemem előtt huszonöt millió cikázik sebesen,
Kékben, sárgában és pirosban járva délcegen,
Mert ilyenkor mindig újra, és újra rádöbbenek;
Nem is a szétszakadás fáj igazán, hanem az a gyűlölet,
Mely generációk óta, ostorral ver bennünket.

Vargáné Dr. Völgyi Ildikó

Fantomfájdalom

Isten verte áldott magyar,
több, mint ezer éve szalad,
de őrző a Hargitán.
Őrzi magyarságát, nimbuszát,
kiállva a történelem viharát.

Viharok tomboltak számosak,
hullott a magyar feje, mint áldozat,
keletről, nyugatról egyaránt jött kárhozat.
Két világ között középen,
folytak a háborúk merészen.

És döltek a házak, törtek a vesszők,
haltak az emberek, sírtak a nők,
sírtak a gyermekek.
Költők, írók harcoltak lankadatlan,
küzdöttek az anyanyelvért halhatatlan,
törhetetlen erővel.

A történelem fája olykor kivirágzott,
máskor sárgult leveleit hullatta az akácos.
Határok jöttek, mentek, idegenek húzták vadul,
milliónyi magyar maradt kívül és alul.
Hazug béke nyomán sírva zúgtak a harangok
Európán át.

Mostanság nincs határ, szinte alig számít,
vándorol a világ az Alpokon túl is.
Megy a magyar vándor, csak nem lószerszámon,
megcsonkított lelkek keresik az álmot,
kívül és nem magukban, pedig belül kéne
álmodozni, és az álmok nyomán teremteni.

Mert fáj a csonkítás, száz év múltán ugyanúgy,
mint egy csonkolt végtagon,
ahol dül a fantomfájdalom.
Maradt a törzs, végtagok sehol.
Hiába minden, hiába a sok-sok év,
a fájdalom örök, és örök a veszteség.

Hát Istenképű áldott magyar,
imádkozz angyalodhoz, hozzon haza!
Imádkozz Teremtődhez, szánjon meg,
angyali szárnyakon emeljen fel!
Emelje fel lelked és szemed nézésit,
áldjon meg az Isten utad végéig!

Willand Péter

Vessen végre!

Száz éve már, száz éve volt...
a szégyenteljes pillanat, mikor
a magyar földet, magyar nemzetet
darabolták fel hitvány kezek!
Hazudtak sajátuk folyót és hegyet,
s kitaláltak pár őstörténetet...

Tették mindezt mindazon népek,
kiket ma sem bánt szégyenérzet...
Kiknek a magyarság házat, hazát adott...
Kiket megannyi ősrünk vérrel oltalmazott...

Száz éve sújt minket zsarnokság!
... S minket nem bánt a hazugság?
Mehalt Mátyás, oda az igazság?
Nem, nem, soha!
Üzenjük bátran a világnak!
Nem, nem, soha!
Igazságot Magyarországnak!

Vessen! Vessen a gonosz diktátum!
A szó, melyet mindig utáltunk!
A szó: A szétszaggatott magyar hon...
Vessen végre! Vessen Trianon!

Ne tanítsunk önfeladást, megannyi kételyt,
Ne éltessünk vesztett csatát, mételyt, mert
nagy lesz, mint régen volt Árpádnak népe!
Ültessünk hitet magyarok szívébe!

Mi hittel kovácsoljuk össze a nemzetet!
Hiába szaggatták rabló, tolvaj kezek...
Hiába a százévnnyi önkényes fölény...
Mert jó magyar tavasz a Kárpátok ölében!

Hittel a szívünkben mondjuk szüntelen,
ősi földünkön nappal és éjjelen, míg nem
a magyar szívekbe egy érzés költözik...
Hogy: Újra összeforr, ami összetartozik!

Wunder Olivér

Együtt

Mit tett ez ország,
mi rosszat tett neked,
hogyan sorsát jéggel
és esővel vered?

Attila volt az ostor,
A világ ostora,
A magyarnak ez volt
A világos kora.

Megszállt minket a német,
S megszállt a török.
Kérdezném tőled,
Ez átok már örök?

A Mennyből, Isten, nézz le ránk,
S kérlek segíts nekünk,
Hogy a századik évre
Újra egyek legyünk!

Zelenka Brigitta

Kötélék

Magamban én már eldöntöttem,
még akkor, ott az anyaölből,
ha nem is én, de génkényszerek,
vér-komponálta ős képletek,
bárhogy is volt, azóta hordom
eleve elrendelés sorsom.

E hagyatékot szét nem téphetem,
itt gyökerezik minden lételem,
büszke öntudat és érett mérték,
magyarságom szent kötésbe vésték
valahol már a kezdetek során,
őstörvény-írta jelek nyomdokán.

Közben tanított minden köröttem,
nyár, ha pitypangból láncot kötöttem,
bogárzümögés, hullámzó mezők,
hóbundás telek, jeget érlelők,
szénából párna a fejem alatt,
kenyérbe süített anyám- akarat,
gyermekreggelek és kamaszdelek,
ha vízimalmok fogva ejtenek;
nőttem erdővel, szentjánosfénnel,
selyemsuhogós patakzenével,
s ha talpam éles kövek felsebezték,
vigaszt simultak rá márvány esték,
perc ujjongások, sors-rendelt bánat,
megkérték mind a kiszabott árat,
de hittem, s vittem úton, vadcsapáson
foggal-körömmel magyarságom.

Zelenka Brigitta

Lármafák

Égjetek, lármafák, küldjete az égre
pattogó szikrákkal lángakaratot,
égő üzenetként, hadd tudják meg végre
a Nap, a Hold, és a csillagok,
hogy a székely jussot, örök ősi joggal
visszaigényeli szikla-tetterő,
s mert kérés, kívánság változást nem forral,
ordítsák lármafák: lesz magyar jövő.

Jövőért fénycsóvák, égjetek őrtüzek!
Hordjátok világgá a nagy akaratot:
sziklaként porló maroknyi népnek
a Kárpátok között Csaba hont hagyott.
Az ősi juss marad, bár korok változnak,
szélben, esőben lobogjon a láng,
s vigye el a tűz-hírt országbitorlóknak:
akaratom szabad, ez a mi hazánk!

Zelenka Brigitta

Maradék (Trianon)

Ma minden fűszál csupa könny
megmaradt partokba zárva,
arcokon kínok ránca ül,
s őrző kopjafán sirat az árva
apát és hazát, ami fáj,
magyar jövőt ígérő álmot,
hol anyák könnye tengerszembe hullt,
(szerelmes ölük legyen áldott).

Ma sírva zúgnak a fenyvesek,
s bú lopakodik fától fáig,
valakin számon kéne kérni
az elveszett utat hazáig...
Ma csak kalapom emelném, ha lenne,
szent révülettel templomodba lépve,
s a rejtőző igét keresném,
ítélve örök kereső-létre.

Zséli Emese

Óh, Te drága Magyarhon

Óh, Te drága Magyarhon,
Szívünkben fájdalom muzsikája zajdul fel,
amikor eszménkben felcsendül Trianon.
1920. június 4.- a dátum, mellyel szöveget vertek szívünkbe,
elszakított magyarok sírják vissza nevedet örökre.

Óh, Te drága Magyarhon!
Idegenben szomorúság vert magának hont.
Kapzsi, bitorló karmok barbár módra darabokra téptek szét,
Megcsónkítottak, elítéltek, meghurcoltak, de túlélted.
Minden erődet összeszedve felálltál, kitartottál, hittél és szerettél.

Óh, Te drága Magyarhon!
1920 - a hatalom honfitársaidra idegenhont kényszerít,
otthontalan testvéreidnek kitepték szívét.
Mint egy veszett vad üldözötté lett,
kegyetlenül bekebelezve rengeteg magyar életet.

Ellenséges jövőt zúdítanak elénk,
meghurcoltatásukat mindenhol erőteljesen zengik.
Az idegen, aki minden erejével az elnyomáson mesterkedik,
Elvenni mindenüket! - Hangosan hirdetik.

A magyar szívet sosem tudták igazán eltiporni,
mert a magyar ameddig él, mindig ki fog tartani.
Hiába a tiltás, hiába a büntetés,
Magyar szív az utolsó dobbanásig!
Legszebb kincsünk édes anyanyelvünk, amellyel Istenhez szólunk,
minden reggel és este hozzá fohászkodunk.

Óh, Te drága Magyarhon!
Attila népe bátor nép,
mely igába nem hajtja fejét!
Ősi magyar vér csordogál ereinkben,
Trianon száz év is kevés, hogy eltíporj bennünket!

Óh, Te drága Magyarhon!
Összetartásunkban az erőnk,
amellyel minden harcot megnyerünk.
Drága örökségünk, melyben hagyományainkat őrizzük
Hitünket sosem felejtjük!

Óh, Te drága Magyarhon!
Hiszünk abban, amiért a szívünk dobban,
felesküdtünk hazánk védelmére,
piros fehér zöld nemzeti lobogónk színeire!

Piros, mely az Erőt,
Fehér , mely a Hűséget,
Zöld, mely a Reményt jelenti nekünk.
Számunkra e három szín szent, s az erő velünk!

Óh, te drága Magyarhon!
Te vagy otthonunk,
idegenben arról álmodunk, hogy ismét hazánkban vagyunk,
piros-fehér-zöld zászlónk házunk tetején loboghatna,
büszke szívvel, hangosan kiálthatnánk szét: Magyarok vagyunk!
Óh, mily álom csupán, hogy egyszer elnyomásunk véget ér.

Óh, te drága Magyarhon!
Köszönjük Neked, hogy nem felejtettél el bennünket,
Köszönjük Neked, hogy mellettünk állsz és segítőkezet nyújtasz testvéreidnek!
Szívünk vágyakozva ég utánad,
ameddig élünk rólad álmodunk, hogy egyszer ismét egyesülünk!

Zséli Emese

Vesszen Trianon!

Acél kézben országunk része,
ellopott lelkek hada rabságban lészen.
Kitörnénk, de a hatalom keze messzire nyúlik,
ahol éri a magyart, ott akadályba kényszeríti.
Vesszen, vesszen Trianon!

Száz éve idegen ország lett hazánk,
magányos, árva néped számkivetetté vált.
Üldözöttek lettünk hosszú évek során,
nyugalmunk most sincs meg száz év múltán.
Ó, jaj annak, aki magyar szót vall magáénak,
ellenségei nagy hangot adnak majd a mindent elsöprő haragnak.

Leláncolt testekben dobogó szívek
szenvednek, mint az élve eltemetettek.
Miért kellett így történnie?
Sok millió magyarnak kellett szenvednie.
Egyet akar minden magyar,
Vesszen, vesszen Trianon!

Száz éve lelkünknek csak egy örök vígasza van,
a remény, hogy ismét Nagy-Magyarország leszünk.
Nincs olyan magyar szív, ki ne ezt akarná,
Sírva sírják vissza nevedet Nagy-Magyarország.
Vesszen, vesszen Trianon!

Zséli Emese

Képvess magyar címerrel

Tartalomjegyzék:

15. Albert Ferenc	Szép vagy hazám
16. Ambrus Kincső	Csapások kora
17. Balogh Attila Károly	Trianon
17. Balogh Attila Károly	Elmondanám
19. Bartal Klári	Májusi fohász
19. Bernád Mária Aida	Beforratlan seb a magyar szívekben
20. Bíró Ágota	Vándorsólyom
21. Bitter Veronika	Hazátlanok
22. Borhi Tamás	A megsebzett nemzet
23. Borhi Tamás	Tollvonással megölt nemzet
24. Bozsó Dorina Krisztina	Széttépett nemzet
26. Böröczki Mihály	Honszerelem
27. Böröczki Mihály	Telt dallam zeng a Kárpát-medencében
30. Buka Boglárka	Hazám
31. Buka Boglárka	Magyarországnak
32. Buka Boglárka	Szép Magyarország
32. Csiló Alexandra	Trianon emlékére
33. Dénes Csaba Antal	Orkán
34. Donnert Károly	Dalos fecske Magyarok hú társa
35. Donnert Károly	Hajlott hátú, szegény özvegy
35. Donnert Károly	Házsongárdi temetőben
36. Dr Jacsó Pál Tibor	Gyermeke vagyok
37. Dr Jacsó Pál Tibor	Pohárköszöntő
40. Dr Jacsó Pál Tibor	Tüzek gyúlnak
41. Dr. Majoros István	A hegyen
42. Dvihally Károlyné	Trianoni átok
43. Farkas Viktória	Trianon!
44. Fekete Zoltán	Trianonról - Gyászjelentés Petőfinek
45. Fikker János	Anti Trianon
45. Fikker János	Az anyanyelv
46. Fikker János	Erdély
47. Gerencsér Anna	A ború szövete
49. Hertelendy László	Óda Károlyi Mihályhoz
49. Hóbor Eszter	Nézz a csillagokra
50. József Tibor	Anno anziksz
50. Juhászné Bérces Anikó	Égbekiáltó
51. Juhos Viktor	A hazám
52. Juhos Viktor	Ragaszkodás
52. Kapitány Cintia	Térkép
53. Kelle Péter Gergő	A Magyar Bükk
53. Kelle Péter Gergő	Egy ország
54. Kerling Zsuzsanna	Azt a Magyarországot
54. Keszi Bálint	Amíg magyar
55. Kiss Csaba (Kosztya)	A k(i)út

59. Kovács Ádám Máté	Tudom
59. Kövesi Péter	Huszedik század
61. Kutasi Károly	És mégis
62. Kutasi Károly	Évforduló
62. Lőrincz Teréz	Szabadkai fénykép 1917-ből
63. Lucskai Vincze	Szalajka maszkban
64. Lucskai Vincze	Tabula varadiens
67. Madarász István	Trianon 100
68. Márton Rajmund	Megtépázott kép
68. Monostori András István	Csónakban
69. Monostori András István	Ez lenne a béke.. ?
70. Nagy Noémi	Száz év
70. Nagy Réka	A múlt ostorai
71. Ördög Tímea	Háromszoros nem!
72. Paudits Zoltán	Magyar bánat, Trianon
72. Pázmány Éva	Egyszer voltál
73. Pete László Miklós	Trianon emlékezete
76. Pete Miklós	Vajon mit mondott
77. Pichlerné Kondra Katalin	Apák bűne, unokák sorsa
78. Pichlerné Kondra Katalin	Határtalan dal
78. Pichlerné Kondra Katalin	Kötélék
79. Pintér Gergő	A fészek
79. Pintér Gergő	Ha én magyar volnék
80. Rácz Endre	Áldd meg Uram!
80. Rácz Endre	Ima egy nemzetért
81. Redenczki Fanni	Fény és árnyék
82. Rizsányi Zoltán	Beteglátogatás
82. Rusvay Balázs	Reményke
83. Sinkó Szilárd	Az új haza
83. Sinkó Szilárd	Fiamnak
84. Sinkó Zalán	A magyar golgotán
85. Sinkó Zalán	Remény
86. Szabó László Dezső	100 évvel Trianon után
86. Tóth Marianna (Smuta Zsoltné)	Mondd mit tennél ?
87. Szabó László Dezső	A győztesek emléknapiján
87. Szadkievicz Brigitta	Ez nem maradhat így
88. Szalóki Bodza	A Duna
88. Szalókiné Horváth Regina	A láng
89. Szentés Ádám	A magyar ember a nagyvilágban korlátozott, a szívében...
90. Szőke István Atilla	Megmaradunk!
91. Szőke István Atilla	Mindig s örökké!
93. Tábi István	Egy béke margójára
95. Tardi Mártonné	Nem csak akkor
96. Tóth Béla László	Száz éves igazság
97. Tóth Patrik	Nemzeti öntudat
97. Varga Csenge Orsolya	Neomagyar

99.	Varga Dorotea Panna	Elveszett madár
100.	Varga István	A honfoglalások kora
101.	Varga István	Holokauszt
101.	Varga Jenőné Haller Ibolya	Mit jelent nekem Trianon
103.	Varga Lajos	Fájdalom
103.	Varga Zsófia	Vallomás
104.	Vargáné Dr. Völgyi Ildikó	Fantomfájdalom
105.	Willand Péter	Vesszen végre
106.	Wunder Olivér	Együtt
107.	Zelenka Brigitta	Kötélék – Nagyajta
107.	Zelenka Brigitta	Lármafák
108.	Zelenka Brigitta	Maradék
109.	Zséli Emese	Óh, Te drága Magyarhon
110.	Zséli Emese	Vesszen Trianon!
111.	Zséli Emese	Képvess Magyar címerrel